

ПРОТОКОЛИ СИОНСКИХ МУДРАЦА

ИЛИ ЈЕВРЕЈСКА ЗАВЈЕРА Четврто Српско Издање (1934,
1939, 1941, 1994)

(Специјално WEB издање 1997)

Овако је почело...

Првих дана руске револуције 1917. године из тајне архиве Министарства унутрашњих послова, а по наредби председника Привремене револуционарне Владе масона кнеза Љвова, биле су издане јеврејину Винаверу ("спиритус ректор" конституционе " кадетске " руске странке) која су се тицала јеврејства. Један чиновник поменутог министарства задржао је и реверс примопредаје.

Између ових аката налазио се један досије на чијим корицама је стајало: "предмет аустријског поданика Теодора Херзла". У овим корицама налазио се, између осталих, један докуменат на старојеврејском и на француском језику.

На горњем десном крају овог документа било је написано: "Старјешинама Сиона".

Овај натпис значио је да је докуменат одређен само за једну малу елитну групу водећих личности јеврејског народа.

Други докуменат СА ИСТОМ САДРЖИНОМ, до кога се дошло другим путем, доспио је први пут у руску јавност крајем прошлог стољећа и то под насловом " ПРОТОКОЛИ СИОНСКИХ МУДРАЦА", који ми и доносимо.

ПРЕДГОВОР РУСКОМ ИЗДАЊУ

" Протоколи скупова сионских мудраца " који се у овој књизи штампају, били су први пут објављени на руском језику 1905. године, у другом издању књиге Сергеја Нилуса: " Велико у малом ". Рукопис је био добивен од једне особе која је извршила тачан превод са оригиналних докумената, украдених од једног утицајног руководиоца франкмасонства у Француској.

Када су " Протоколи " били објављени, заштитници " прогреса " и " потиштеног племена " покушавали су да обеснаже утиске које су они изазивали, називајући их

" апокрифним ", али кад се они читају сада, последије свега што смо преживјели за вријеме наше " велике бескрвне револуције ", нехотично осјећаш као да ови " Записници " протичу онај страшни пут којим се наша несрећна Отаџбина сурвала на дно пропасти под руководством Јевреја и масона.

" Протоколи " представљају један добро смишљен у свим детаљима план, по коме

Јевреји гребу освојењу свијета. Знатан дио тога плана већ је остварен и ако ми не дођемо к себи благовремено, нама пријети неминовна погибија.

" Послије појаве "Протокола" први пут у штампи, већина Руса примила је ова открића јеврејских планова скептички, подругљиво, као обичну сензацију. Сумња у оригиналност " Сионских протокола " није изазвала чак ни покушаје да се они провјере. Олаки скептицизам уопште се не може оправдати, он је у нас више пута стварао атмосферу немара и аљкавости која је само распаљивала прохтјеве лукавства и невјерства унутрашњих и спољних непријатеља. Страшно је игнорисати садржину докумената који одражавају у себи, као у огледалу, сва наличја посљедњих револуција. Били " Сионски протоколи " аутентични или не они служе људима као кључ и за наше нереде и метеже"

Тако су писале " Московске Вједомости " 1910. године

Сад, пак, у 1918. години, послије "велике револуције" не може а да се не утврди правилност тога закључка.

" Протоколи " служе као кључ не само за прву нашу неуспјелу револуцију, него и за другу, у којој је јеврејство одиграло тако кобну за Русију улогу.

" Сионски протоколи " дају " основу и цртеже по којима ће се изаткати

самораспадање хришћанске културе".

И толико су више они поучни за нас, свједоке самораспада Русије, који жудимо за њеним препорођајем, јер су у њима откривени путеви које су непријатељи хришћанства обиљежили у циљу нашег поробљавања.

Само са познавањем тих путева можемо се успјешно борити против непријатеља Христа и хришћанске културе.

ПРЕДГОВОР СРПСКОМ ИЗДАЊУ

Сада, када је веома тешко набавити чувене "Протоколе Сионских Мудраца", јер се они сада уништавају по тајном налогу јеврејске егзекутиве од стране њених агената (на територији совјетске Русије уништава се заједно са књигом и њен сопственик), сматрамо да је крајње вријеме да се шири кругови наше читалачке публике упознају са овим дјелом, у којем су особито јасно истакнути развитак и суштина тајне и по човјечанство кобне јеврејско - масонске завјере против Нејевреја цијелог свијета.

Охола, злочиначка, неизмјерна, исконска и што је најстрашније, безобзирна вјерска мржња, необично избија из свих редова ових протокола; она ври....кључа и прелива се из лонца препуног најодвратније злобе и освете, она

већ предосјећа блиски крај
свог вјековног стрпљења када ће моћи да проспе цијелом
свијету отров
братоубилачке класне борбе, анархије и свеопште биједи,
да уништи све, што смо
вјековима стварали и сматрали за свето, па онда над
преосталом људском масом
лишеном разума и сваког моралног осјећања оствари
царство Великог
Интернационала са јудејским царем "Дома Давидова".
Свој коначан циљ и
злочиначки план та банда Сионских Мудраца настојала
је да крије од очију
непозваних а служи се свим средствима као паролом:

" циљ оправдава средство ".

Сензациони процес у Берну (1953. године) који се
претворио у комедију са
унапријед одређеним крајем, само је потврдио да ни
подмитљивост, ни
кривоклетство залуђених или бескарактерних Нејевреја
није помогло јеврејству да
докаже " неистинитост " " Протокола ".

Доиста су смијешни покушаји јеврејства да оповргну
аутентичност " Протокола ",
када оно дјелима својих писаца (Јаков Кљацкин, Луј
Леви, часопис ложе Бнај-Брит,
мемоарима вође циониста Теодора Херцла и других) и
свим својим поступцима
стално потврђује њихову истинитост и чињеницу, да

" изабрани народ " стално свим средствима тежи да
завлада свијетом помоћу
својих вјерних а често несвјесних слуга-разних
интернационала.

У Бернском процесу јеврејство није успјело да оповргне тачност објављених " Сионских протокола ". Новине, које се налазе у рукама јеврејских капиталиста, објавиле су намјерно нетачан извјештај о суђењу у Берну. Резултат суђења пак је стварно слједећи: оптужени Халер, Еберсолд и Мајер ослобођени су оптужбе и тужилачка страна има да им плати трошкове; главни оптужени књжар Силвијо Шнел осуђен је свега на 20 швајцарских франака глобе и на плаћање 5/18 свих судских трошкова за преступ члана 14 закона града Берна о " неморалној литератури

Протокол број 1.

Право је сила. Слобода је идеја. Либерализам. Злато. Вјера. Самоуправа. Деспотизам капитала. Унутрашњи непријатељ. Гомила. Анархија. Политика и морал. Право јачега. Необоривост масонско - јеврејске власти. Циљ оправдава средства. Гомила је слијепец. Политичка азбука. Партијски раздори. Најцјелисходнији је начин управе аутократија. Алкохол. Класицизам. Разврат. Принципи и правила масонско - јеврејске владе. Терор. Слобода, једнакост, братство. Принципи династичке управе. Уништење привилегија гојске аристократије. Нова аристократија. Психолошки рачун. Апстракција слободе. Смјењивање народних представника.

...Одбацивши фразерство, ми ћемо говорити о значају сваке мисли, а сравањањем и закључцима освјетлити околности !

Дакле, ја формулишем нашу систему са нашег и гојског* гледишта.

Треба напоменути, да су људи са рђавим инстиктима многобројнији од добрих, па према томе најбољи резултати у управљању њима постижу се насиљем и застрашивањем, а не академским резоновањем. Сваки човјек тежи ка власти, сваки би хтио да буде диктатор, кад би само могао, али је при томе риједак онај који не би био готов да жртвује свеопште добро ради постигнућа свога личног блага.

Шта је задржавало грабљиве животиње које се зову људи?

Шта их је руководило до данас?

У почетку друштвеног уређења они су се потчинили грубој и слијепој сили; доцније законима, који су у ствари та иста сила, само маскирана. Изводим закључак да је по закону природе право у сили.

Политичка слобода је идеја, а не факт. Ову идеју треба умјети примјењивати, кад је то

потребно, да се идејним мамцем привуку народне снаге у своју партију,
ако је
она намислила да сломије другу партију која се налази на власти. Овај
задатак
постаје лакши ако се противник и сам зарази идејом слободе,
такозваним
либерализмом, те због идеје попуст у својој моћи. Ту ће се и испољити
тријумф наше
теорије: олабављене и

---

*) Гој је јеврејска ријеч којом **Јевреји** зову сваког оног који није
Јеврејин па ма којој народности он припадао,

попуштене дизгине управе оног часа, по закону бића, прихвата и
прикупља
нова рука, јер сљепа сила народа не може ни дана пробавити без
руковође и
нова власт само заузима мјесто старе која је ослабила од либерализма.

У наше вријеме појавила се власт злата која је замијенила либерале
управљаче. Било је
вријеме кад је управљала вјера. Идеја слободе је неостварљива, јер
нико не умије да
се користи њоме умјерено. Треба само за извјесно вријеме препустити
народу
самоуправу и она се убрзо претвара у разузданост. Од тог момента
почињу
ницати међусобне расправе, које ускоро прелазе у друштвене битке, у
којима

државе горе и њихов значај претвара се у пепео.

Да ли се држава изнутра у властитим трзавицама, или унутрашње несугласице бацају под власт спољашњих непријатеља, тек у сваком случају она се може сматрати као неповратно пропала; она је под нашом влашћу. Деспотизам капитала, који је сав у нашим рукама, пружа јој сламћицу за коју се држава, хтјела не хтјела, мора држати; у противном случају она се котрља у пропаст.

Онога, који би по својој либералној души рекао, да су резоновања овакве врсте неморална, ја чу да упитам: ако свака држава има два непријатеља, и ако јој је у односу према спољном непријатељу допуштено и не сматра се за неморално да употребљава свакојакe мјере у борби, као на примјер, неузнавати непријатеља са плановима напада или одбране, нападати на њега ноћу или са неравним бројем људи, зашто би се онда такве мјере у односу према горем и опаснијем непријатељу, рушиоцу друштвеног строја и благостања, могле назвати и недозвољеним и неморалним?

Може ли се здрав, логичан ум поуздати да успјешно руководи гомилама помоћу разумних убијеђења или савјета, када су могуће противрјечности, па ма и

бесмислене, али које се могу учинити пријатније народу који површно схвата и разумјева? Руководечи се искључиво ситним страстима, празновјерицама, обичајима, традицијама, и сентименталним теоријама, људи у гомили и људи гомиле подлежу партијском цијепању које омета сваки споразум, чак и на подлози потпуно разумног савјета и

увјерења. Свака одлука гомиле зависи од случајне или подметнуте већине, која, због незнања политичких тајни, доноси апсурдну одлуку која уноси клицу анархије у управу.

Политика нема ничега заједничког са моралом.

Владалац који се руководи моралом није политичар, те стога није ни чврст на своме пријестолу. Ко хоче да управља мора прибјегавати и лукавству и лицемјерству. Велике народне особине - отвореност и поштење - пороци су у политици, јер они обарају са престола боље и сигурније него најачи непријатељ. Ове особине треба да буду атрибути гојских држава, ми пак не морамо се руководити њима.

Наше право је у сили. Ријеч право је апстрактна и ничим недоказана

мисао. Та ријеч
не значи више него: дајте ми оно што хоћу, да бих тиме прибавио доказ
да сам јачи
од вас.

Гдје почиње право? Гдје се свршава оно?

У држави, у којој је слаба организација власти, безличност закона и
владаоца који су
обезличени умноженим због либерализма, правима, у тој држави ја
црпим ново
право: да јурнем по праву мочног и да збришем све постојеће поретке и
установе
и да ставим своју руку на законе, да преустројим све установе и да
постанем
господар оних који су нам препустили права своје силе, одрекавши се
њих
добровољно, либерално...

Док се све савремене власти колебају и љуљају, наша че власт бити
необорива и јача
од других, јер она ће бити невидљива све дотле, док се толико не
учврсти да је већ
никакво лукавство не може поткопати.

Од привременог зла, које смо сада принуђени да вршимо, произаћи ће
добро
непоколебљиве управе која ће успоставити правилан ток механизма
народног бића,

поремећеног либерализмом. Резултат оправдава средства. Обратимо пажњу у нашим плановима не толико на оно што је добро и морално, колико на оно што је потребно и корисно.

Пред нама је план, у коме је стратегијски изложена линија, од које не можемо одступати без ризика да видимо рушење много вјековних радова.

Да бисмо израдили и припремили цјелисходна дејства, треба имати у виду: подлост, колебљивост, непостојанство гомиле, њену неспособност да разумије и поштује услове сопственог живота, сопственог благостања. Треба појмити да је моћ гомиле слијепа, неразумна, да она не расуђује, да само ослушкује на десно и лијево. Слијепац не може водити слијепе а да их не доведе до пропасти - чланови гомиле, букачи из народа, ма и генијално паметни али без разумијевања у политици не могу се појављивати у својству руководиоца гомиле а да не упропасте цијелу нацију.

Само оно лице које је из дјетињства припремано за аутократију може знати и читати ријечи састављене из политичких услова.

Народ, препуштен самом себи, то јест букачима и вођама из његове средине, сам себе руши и ломи партијским раздорима, изазваном тежњом за влашћу и почастима и нередима који из тога произилазе. Могу ли се народне масе мирно, без такмичења, да размисле, да упуте послове своје земље који се не могу мјешати са личним интересима? Могу ли се оне бранити од спољашњих непријатеља? То се не да замислити, јер план раздробљен на толико дијелова колико је глава у гомили губи своју цијелину, па према томе постаје непојмљив и неизводљив.

Само аутократно лице може израдити планове опширне и јасне, у једном реду који чини расподјелу свега што се налази у механизму државне машине; из тога треба закључити да се цјелисходна за једну земљу управа мора скоцентристати у рукама једног одговорног лица. Без апсолутног деспотизма не може постојати цивилизација коју не спроводе масе веч њихов руковођа, па ма ко он био. Гомила је барбарин који испољава своје барбарство у свакој прилици. Чим се гомила дочепа слободе, она је убрзо претвара у анархију која је сама по себи највиши степен барбарсва.

Погледајте на пијане животиње, онесвјешћене вином, на чију је неограничену употребу дато право заједно са слободом. Нећемо ваљда допустити да и наши дођу

дотле....Народи гојски занијети су алкохолним напитцима, а омладина њихова ошашавила је од класицизма и раног

разврата, на који их је подбадала и нагонила наша агентура - гувернери. лакеји, гувернанте - у богатим кућама, помоћници, келнери, и наше женскиње - у мјестима гдје се гоји веселе и забављају. У ове посљедње ја убрајам и такозване даме из свијета, њихове добровољне сљедбенице у раскоши и разврату.

Наша је парола сила и лицемјерство. Само сила побијеђује у стварима политичким, нарочито ако се она крије у талентима који су неопходни за државнике. Насиље мора бити принцип, а лукавство и лицемјерство правило за све владе које не желе да ставе своју круну пред ноге агената какве било нове силе. Ово зло је једино средство да се дође до циља - добра. Према томе ми не смијемо презати од подмићивања, преваре и издајства. кад они треба да послуже постигнућу наших циљева. У политици треба умијети без колебања узимати туђу својину ако се помоћу ње можемо дочепати покорности и власти

Наша држава, идући путем мирног освајања, има право да замијени страхоте рата непримјетнијим и цјелисходнијим казнама којим треба подржавати

терор који доводи
до слијепе послушности. Правична али неумољива строгост највечи је
фактор државне
силе: не само ради користи него и у име дужности, побједи ради, ми се
морамо држати
програма насиља и лицемјерсва.

Доктрина рачуна толико је јака колико и средства која она
употребљује. Према томе
ми ћемо тријумфовати и потчинити све владе својој надвлади не толико
помућу самих
средстава, колико доктрином строгости.. Доста је да знају да смо
неумољиви па да
престане свака непослушност.

Још у стара времена ми смо у народу први пут узвикнули слобода,
једнакост
братство, тако много пута од тада понављане од несвјесних папагаја
који
одасвуд долетјеше на ове мамце, са којима они однесоше благостање
свијета,
истинску слободу личности, раније тако добро заштићену од притиска
гомиле. Тобоже
паметни, интелигентни Гоји нису се сналазили у апстрактности
изговорених ријечи, нису
примијетили противрјечности њиховог значења и узајамни однос међу
њима, нису
увидјели да у природи нема једнакости, не може бити слободе, да је
сама природа
установила неједнакост умова, карактера и способности, као и
потчињеност њеним
законима, нису
размислили да је гомила слијепца, да су њени вође - букачи изабрани од
њене средине
ради управљања, у погледу политике такви исти слијепци као и она

сама, да човјек
посвећен, па ма био и лудак, може да управља, а непосвећен, па ма био
и геније
ништа неће у политици разумјети. Све су то Гоји изгубили из вида.

Међутим, на томе се темељила и заснивала династичка владавина; отац
је предавао
сину знање тока политичких послова, тако да га нико није знао сем
чланова
династије, и није могао издати његову тајну народу којим се влада и
управља. У току
времена смисао династичке предаје правога стања политичких послова
био је
изгубљен, што је послужило успјеху наше ствари.

У свим крајевима свијета ријечи "слобода, једнакост, братство"
уврстале су у наше
редове, преко наших слијепих агената, читаве легионе, који су
одушевљено носили
наше заставе. Међутим те су ријечи биле црвићи који су подгризли
благостање Гоја,
уништавајући свугдје мир, спокојство, солидарност, рушећи све пред
основе њихових
држава. Ви ћете видјети доцније да је то послужило нашем тријумфу;
то нам је пружио
могучност, између осталог, да дограбимо у своје руке најважнији адут -
уништење
привилегија, другим ријечима саме суштине гојске аристократије,
која је била једина
против нас заштита народа и земље. На рушевинама природне
наслѣдне
аристократије, ми смо подигли аристократију наше интелигенције,
на челу свега -

новчане.

Цензус ове наше аристократије ми смо установили у богатству, које од нас зависи, и у науци, коју покрећу наши мудраци.

Наш тријумф је био олакшан још и тиме што смо у општењу са потребним нам људима увијек утицали на најосјетљивије стране човијечјег ума - на рачун, на похлепност, на незаситост и незајажљивост материјалних потреба човјека; а свака од тих побројаних човјекових слабости, најпослије узета, способна је да убије иницијативу, стављајући вољу људи на расположење купцу њихове дјелатности.

Апстракција слободе пружила је могућност да се гомиле убиједе да влада није ништа друго него управник на добру сопственика земље - народа, и да се ти, управници могу мијењати као похабане рукавице.

Околност пак да се народни представници могу смијењвати стављала их је на расположење нама и нашим циљевима

Протокл број 2.

Економски ратови су основ јеврејске превласти. Показна (превидна) администрација и "тајни састанци" . Успјеси разорних доктрина. Улога штампе. Прилагођавање у политици. Вриједност злата и драгоценост јеврејске жртве.

За нас је неопходно потребно да ратови, по могућности, не доносе никакве територијалне користи; то ће пребацити рат на економску основицу и народи ће у нашој помоћи сагледати силу наше превласти, а такво стање ствари ставиће обје стране на расположење нашој интернационалној агентури, која је снабђевена милионима очију, погледа неспрјечаваним никаквим границама. Тада ће наша међународна права смрвити национална права и владаће народима исто онако као што грађанско право појединих држава управља међусобним односима својих поданика.

Администратори, које ми врбујемо из публице зависности од њихових ропских способности, неће бити лица припремљена за управљање, и стога че они лако постати пиони у нашој игри, у рукама наших учених и генијалних савјетника, специјалиста васпитаних још из раног дјетињства за управљане пословима цијелог свијета. Као што вам је познато, ови наши специјалисти црпили су ради управљања потребне податке из наших политичких планова, из

експеримената и искуства историје, из посматрања сваког текућег
момента. Гоји се
не руководе практиком беспристрасних историјских посматрања веч
теоретичном
рутином, без икаквог критичког односа према њеним резултатима.
Према томе ми
немамо потребе да од њих зазиремо - нека се они за сада веселе или
живе у
надама на нове забаве, или у успоменама о преживљеним. Нека за њих
игра
најглавнију улогу оно што смо им ми улили да признају за захтијеве
науке

(теорије). У том циљу ми стално, путем наше штампе, похрањујемо
слијепу вјеру у
њих.

Интелектуалци Гојски поносиће се својим знањима и, не
провјеравајући их
логички, спроводећи у дијело сва поцрпена из наука сазнања која су
наши агенти
вјешто искобиновали у циљу васпитања и образовања умова у
потребном за
нас правцу.

Не мојте мислити да су наша тврђења празна и неоснована: обратите
пажњу на
успјехе дарвинизма, марксизма, ничеизма, који су тако згодно са наше
стране
удешени. Разорни и погубни значај ових праваца за гојске умове бар за
нас мора
бити очигледан.

Ми се морамо обазирати на савремене мисли, карактере, тенденције народа, да не бисмо имали промашаја у политици, и управљању административним пословима.

Тријумф наше системе, чије дијелове механизма можемо распоређивати разно, према темпераменту народа које сретамо на свом путу, не може имати успјеха ако се практична примјена не буде оснивала на сумирању прошлости у вези са садашњошћу.

У рукама савремених држава налази се велика сила која ствара кретање мисли у народу - то је штампа. Улога штампе је да износи тобож неопходне захтијеве, да преноси жалбе народнога гласа, да изражава и ствара незадовољство. Али државе се нису умијеле користити овом силом и она се нашла у нашим рукама. Кроз њу смо се дочепали утицаја остајући ипак у сјенци и заклону; захваљујући њој ми смо прикупили своје резултате, без обзира на то што смо га морали узимати из читавих потока крви и суза.....Али ми смо се окупили жртвујући многе из нашег народа *. Свака жртва с наше стране вриједи хиљаду Гоја пред богом.

Протокол број 3.

Симболична змија и њен смисао. Непостојаност уставних теразија.
Терор у дворовима. Власт и
честољубље. Парламентске говорнице, памфлети. Злоупотребе власти.
Економско ропство. "Права
народа" . Шпекуланти и аристократија. Армија масоно - јеврејства.
Дегенерисање Гоја. Глад и
право капитала. Гомила и крунисање "господара цијелог свијета" .
Основни предмет програма
будућих народних школа. Тајна науке друштвеног уређења. Општа
економска криза.
Безопасност за "наше" . Деспотизам масонства је царство разума.
Губитак руковође.
Масонство и велика француска револуција. Цар - деспот Сионске крви.
Узроци по којима се
масонству не може нашкодити. Улога тајних масонских агената.

Данас вам могу саопштити да је наш циљ веч на неколико корака пред
нама. Остаје
још један мали простор, и цијели наш пут готов је већ да састави свој
круг симболичне
Змије којом ми представљамо наш народ. Када се тај круг састави, све
европске
државе биће њиме затворене и стегнуте као пресом .

Савремена уставна вага скоро ће се претурити, јер смо је ми удесили
нетачну зато,
да би се она њихала док не иступи и не поквари се њен ослонац -
одржач. Гоји су
мислили да су га врло чврстог исковали и једнако су ишчекивали да се
вага уравнотежи.
али је одржач - владари - заклоњен својим представницима, који су
неозбиљни
заносећи се својом бесконтролном и неодговорном влашћу. За ту власт

они су
обавезни терору који је навејан - донесен у дворе. Немајући приступа
ка
своме народу, у саму његову средину, владари већ нису у стању да се
договоре
са њим против властољубаца. Владарска сила, која види, и слијепа
народна сила,
будући разједињена нашом вјештином, изгубиле су сваки значај, јер су
посебно,
као слијепац без палице, посве немочне

Да бисмо подстакли властољупце на злоупотребу власти ми смо против
ставили једно
другоме све снаге, развивши њихове либерлне тенденције ка
независности. Ми смо у
том погледу изазвали свеколику предузимљивост, наоружали смо све
амбиције,
истакли смо власт као мету за све амбиције. Од држава направили смо
арене, на
којима се одигравају смутње и метежи. још мало па ће се нереди,
банкротство
појавити свугдје.....

Неисцрпни брбљивци претворили су сједнице парламената и
административних скупова у
ораторске утакмице

Смјели новинари, безобзирни памфлетисти, свакодневно нападају
административни
персонал. Злоупотребе власти дефинитивно ће припремити све
установе за пад, и све ће
полетијети стрмоглавце под ударима избезумљене гомиле.

Народи су сиротињом приковани за тешки рад јаче него што их је приковало
некадашње ропство; од њега су се овако или онако могли ослободити, могли су се с
њим обрачунати, но од невоље се не могу отргнути. Ми смо унијели у уставе
таква права која су за масе фиктивна а не стварна. Сва ова такозвана права
народа могу постојати само у идеји која се на пракси никад не остварује. Шта
добија пролетер, савијен као гудало на своме тешком послу, пригњечен својом судбином, од тога што су брбљивци добили право да брбљају, новинари
да пишу свакојакe глупости напоредо са озбиљним стварима, кад пролетаријат нема
никакве друге вајде од устава сем оних жалосних мрвица које му ми бацамо са
нашег стола као накнаду за њихове гласачке куглице у корист наших прописа и
намјештеника, наших агената?..... Републиканска права за сиромаше су само
горка иронија, јер неопходност малтене свакодневног рада не да му да се
користи њима, али зато му одузима гаранцију сталне и сигурне зараде, бацајући га у
зависност од штрајкова, послодаваца или другова.

Народ је под нашим руковођењем уништио аристократију, која је била његова
природна заштита и хранитељка ради своје властите користи неразднојно скопчане са
народним благостањем. Сада ипак, са уништењем аристократије, он је

пао под
притисак шпекулације обогаћених пробисвјета и варалица који су
налегли на раднике
као немилосрдна мора.

Ми ћемо се појавити као тобожњи спасиоци радника од тог јарма, кад
му
предложимо да ступи у редове наше војске - социјалиста, анархиста,
комуниста,
којима ми увијек указујемо потпору тобож из братског правила опште
човјечанске солидарности нашег социјалног масонства. Аристократија,
која се
по праву користила трудом радника, била је заинтересована у томе да
радници
буду сити, здрави и снажни.

Ми смо пак заинтересовани у обрнуто; у дегенерацију Гоја. Наша је
власт у
хроничном гладовању и слабљењу радника, јер га то потчињава нашој
вољи, а
код својих власти он неће наћи ни снаге, ни енергије да се одупре њој.
Глад
ствара капиталу право на радника поузданије него што је то право
давала
аристократији царска власт.

Невољом и завидљивом мржњом која из ње проистиће ми покречемо
гомиле и
њиховим рукама бришемо и сатиремо оне који нам сметају на нашем
путу.

Када дође вријеме да се наш господар цијелог свијета крунише - тада ће те исте руке збрисати све оно што би овоме могло бити на сметњи.

Гоји су се одвикли да мисле без наших научних савјета. Стога они и не виде неодступну неопходност, које ћемо се ми, кад наступи наше царство, неодложно придржавати, а наимае: да у народним школама треба предавати једину истинску науку, прву међу свима - науку о уређењу човјечанског живота, друштвеног строја који захтијева подјелу рада, а сљедствено и подјелу људи на класе и сталеже. Неопходно је да знају сви да једнакости не може бити усљед разлике у наименовању дјелатности, да не могу подједнако одговарати пред законом онај који својим поступком компромитује цијели сталеж и онај који њиме не додоирује никога другог сем своје части.

Правилна наука друштвеног уређења, у чије тајне ми не допуштамо да Гоји буду посвећени, показала би свима да се мјесто и рад морају одржавати у одређеном кругу да не би били извор човјечанских мука које долазе од несагласности васпитања са радом. Изучавајући ову науку народи ће почети добровољно да се покоравају властима и државном уређењу које оне створе. При садашњем стању науке и њеног правца који смо јој ми дали, народ вјерујући слијепо штамапној ријечи, гаји, по незнању свом а у заблудама које смо ми

улили, непријатељство према свима сталежима које он сматра као више од себе,
јер не разумије значај сваког сталежа.

Поменуто непријатељство ће се још више појачати на подлози економске кризе која
ће зауставити берзанске погодбе и ток индустрије. Створивши свима

приступачним нам подземним путевима, а помоћу злата које је све у
нашим

рукама, општу економску кризу, ми ћемо бацити на улицу читаве
гомиле радника

једновремено у свим крајевима Европе.

Ове гомиле појуриће са насладом да проливају крв оних, којима оне у
простоти

свога незнања завиде још из дјетњства и чија ће имања тада моћи да
опљачкају.

Наше они неће дирати, јер ће нам моменат напада бити познат и ми
ћемо

предузети мјере за обезбјеђење својих.

Ми смо увјерени да ће прогрес довести све Гоје до царства разума. Наш
деспотизам ће и бити такав, јер он ће умјети да разумном строгошћу да
стиша све

немире, да искоријени либерализам у свим установама.

Када је народ увидио да му се у име слободе чине свакојака уступања и
попуштања, он је на мах оубразио да је господар и гурнуо власт, али је,

наравно
као и сваки слијепац, набасао на масу препона; појурио је да тражи
руководиоца,
није се досјетио да се врати пређашњем и положио је своја пуномоћја
пред наше
ноге. Сјетите се француске револуције којој смо ми дали име велика :
тајне њене
припреме добро су нам познате, јер је она дјело руку наших.

А од тога доба ми водимо народе од једног разочарења до другог, да
би се они
и нас одрекли у корист оног Цара - деспота Сионске крви којег ми
припремамо
свијету.

У данашње вријеме ми смо као међународна сила неповредиви, јер ако
нас
нападају једни подржавају нас и штите друге државе. Неисцрпна
подлост гојских
народа, који пузе пред силом, који немају сажалења према слабости,
који су
немилостиви према погрешкама и снисходљиви према злочинима, који
неће да
подносе противријечности слободнога уређења, који су стрпљиви до
мучеништва
пред насиљем смијелог деспотизма - ето шта све помаже и доприноси
нашој
независности. Од савремених премијера - диктатора они трпе и подносе
такве
злоупотребе, од којих би за најмању они одрубали главе двадесеторици
краљева.

Чиме да се објасни таква појава, таква недоследност народних маса у
свом
односу према догађајима, рекло би се, једнога реда?

Та се појава објашњава тиме, што ови диктатори шапућу народу преко својих агената да они тим злоупотребама наносе штету државама ради виших циљева - постизање добра дотичних народа, њиховог међународног братства, солидарности и равноправности. Разумије се, њима не говоре да се такво сједињење мора извржити само под нашом државом.

И тако народ осуђује праве и оправдава криве, убијећујући се све више и више у то да он може да чини све што пожели. Захваљујући таквом стању ствари, народ руши сваку постојаност и ствара неред на сваком кораку.

Ријеч " слобода " подстиче људска друштва на борбу против сваке силе, против сваке власти, па шта више Божанске и природне. Ето зашто ћемо морати, кад се зацаримо, да ту ријеч сасвим искључимо из човјечијег ријечника као принцип животињске силе која претвара гомиле у крволочне звијери.

Истина те звијери заспу сваки пут кад се напију крви, и за то вријеме лако их је оковати у ланце, али ако им се на да крви, оне не спавају и боре се.

Протокол број 4.

Стадиуми републике. Спољашње масонство. Слобода и вјера.
Међународна трговачко -
индустријска конкуренција. Улога шпекулације. Култ злата.

Свака република пролази кроз неколико стадијума. Први од њих
обухвата прве дане
лудовања и бјеснила слијепчева, кад он јури као суманут десно лијево:
други се
састоји у демагогији, од које се рађа анархија која неизбежно води
деспотизму, али
већ не законитом, отвореном, па према томе и одговорном, него
невидљивом и
непознатом и ништа мање осјетном деспотизму какве било тајне
организације. Ова
организација дејствује прикривено иза леђа разних агената, чија
смијена не само да
не шкоди него помаже тајној сили која се, захваљујући тој смијени,
ослобађа
неопходности да троши своја средства на накнаде дугорочним
службеницима.

Ко и шта може свргнути невидљиву силу! А наша је сила баш таква.
Спољашње
масонство служи њој и њеним циљевима као слијепи заклон и
прикриће, али
пландејства ове силе па чак и мјесто њеног бављења остаће за цијели
народ
непознати.

Но и слобода би могла бити нешкодљива и постојати у свакодневном државном животу без уштрба по благостање народа, кад би се она одржавала на принципима вјере у Бога, на братству човјечанства, ван мисли о једнакости којој противрјече сами закони саздања који су установили потчињеност. Код такве вјере народ би био под управом и старањем својих парохија и ишао би смјерно и кротко под руком свога духовног пастира, покоравајући се Божијем распореду на земљи. Ето зашто морамо неминовно поткопати вјеру, ишчупати из ума Гоја сами принцип Божанства и Духа и замијенити све то аритметичким рачунима и материјалним потребама.

Да умови Гоја не би стизали да мисле и запажају, треба их одвратити на индустрију и трговину. Тако ће све нације тражити своје користи и у борби за њих неће примјетити свог заједничког непријатеља. Али да би слобода коначно разјела и разорила гојска друштва, треба индустрију ставити на шпекулантну подлогу; то ће доприњети да се оно што индустрија отме од земљорадње не задржи у рукама, већ да пређе у шпекулацију, то јест у наше класе.

Напорна борба за надмоћност, ударци у економском животу створиће, а и створили

су већ, разочарања, хладна и немила друштва. Ова друштва имаће потпуну одвратност према вишој политичкој религији. Њих ће руководити само рачун, то јест злато, према коме ће они гајити прави култ, ради оних материјалних наслада које оно може дати. Тада ће ниже класе Гоја, не из жеље да служе добру, па шта више и не ради богатства, већ из чисте мржње према привилегованим, поћи за нама против наших конкурената на власт - интелектуалаца Гоја.

Протокол број 5.

Стварање појачане централизације управе. Путеви масонства ка дохватању власти. Узроци немогућности споразума међу државама. " Предизабраништво " Јевреја.

Злато је покретач државних механизма. Монополи у трговини и индустрији. Значај критике. "Показне" (" опсјените") установе. Премореност од говорништва. Како да се дохвати у руке јавно мишљење. Значај личне иницијативе. Надвлада.

Какав се облик административне управе управе може дати друштвима у којима је подмитљивост ушла свуда, гдје се до богатства долазо само вијештим изненађењима полуваралачких махинација, гдје влада раскалашност, гдје се морал одржава казним мјерама и суровим законима а не добровољно усвојеним принципима, гдје су осјећаји према отаџбини и религији

замрљани
космополитским убијећењем? Какав се други облик управе може дати
овим
друштвима, ако не онај деспотски који ћу вам описати даље? Ми ћемо
створити
појачану цивилизацију управе да би смо све друштвене снаге дочепали
у своје руке.
Ми ћемо механички регулисати све радње политичког живота наших
поданика
новим законима. Ти ће закони одузети једно за другим све слободе и
попуштања које су Гоји дозвољавали, и наше царство ће се обиљежити
тавим
величанственим деспотизмом, да ће он бити у стању у свако доба и на
сваком
мјесту да поклопи и угуши све противтврдње незадовољних Гоја.

Рећи ће нам се да се тај деспотизам, о коме говорим, не слаже са
савременим
прогресом, али ја ћу вам доказати обрнуто.

У она времена када су народи гледали на владаре као на чисту
манифестацију Божје
Воље, они су се без роптања покоравали аутократији цара; али од
онога дана,
када смо им ми улили мисао о њиховим сопственим правима, они су
почели сматрати
владаре као обичне смртне људе. Божанско помазаништво спасло је
главе цара у
очима народа, а кад смо одузели и вјеру у Бога, онда је моћ власти била
избачена
напоље на мјесто јавне сопствености, и ми смо је дограбили.

Сем тога, вјештина управљати масама и појединцима помоћу вјешто подешене теорије и фразеологије, правилима заједница и сваким другим мајсторијама, у којима се Гоји ништа не разумију, спада такође у специјалности нашег административног ума васпитаног на анализи, на посматрању, на таквим танкоћама комбинација у којима ми немамо такмаца, као што немамо ни у састављању планова политичке акције и солидарности.

Једини језуити могли би се у томе са нама сравнити, али ми смо умијели да их дискредитујемо у очима бесмислене гомиле као организацију јавну, док смо ми са својом тајном организацијом остали у сјенци. У осталом није ли свеједно за свијет ко ће бити његов господар; да ли глава католицизма или наш деспот Сионске крви? За нас пак, изабрани народ, то ни издалека није свеједно.

Привремено с нама би могла изићи на крај свијетска коалиција Гоја; али с те стране нас осигурава дубоко коријење несугласица међу њима, које се већ не може ишчупати. Ми смо им једно другоме против ставили личне и националне интересе, религиозне и племенске мржње које смо одњеговали у њиховим срцима у току двадесет вијекова. Благодарје свему томе, ниједна држава ни с које стране неће добити тражену потпору, јер сваки мора мислити да је споразум против нас непробитачан за њега самог. Државе не могу чак ни

мали, дјелимични споразум да направе, а да у њему тајно не учествујемо и ми.

"Пер Мерегес регнант" - (преко мене владају краљеви).

А међу тим пророци су рекли да је нас изабрао Сам Бог да владамо цијелом Земљом. Бог нас је наградио генијалношћу, да бисмо могли извршити свој задатак. Кад би генија било у противничком логору, он би се још и борио са нама, али је јаче село од сватова: борба би међу нама била немилосрдна , какве још није видио свијет. Па и закаснио би њихов геније. Сви точкови државних механизма кречу се снагом покретача који се налази у нашим рукама, а тај покретач је злато.

Наука политичке економије коју су наши мудраци измислили веч давно приписује капиталу царски престиж.

Капитал, да би могао дејствовати без ограничења, мора се дочепати слободе ради монопола индустрије и трговине, што се већ и остварује невидљивом руком у свим дијеловима свијета. Таква слобода даће политичку

Прва и друга тајна

снагу индустријалцима, а то ће доприњети притјешњавању народа.

Данас је
важније разоружавати народе него их водити у ратове, важније је
користити се
разбукталима страстима него их гасити, важније је дохватити и
тумачити туђе мисли
на свој начин, него их одбацити и прогањати. Главни задатак наше
управе
састоји се у томе што ћемо ослободити јавни ум критиком, одучити га
од
размишљања која изазивају отпор, одвући умне снаге ка пушкарању
празне
ријечитости.

У свим временима народи су, као и поједина лица, примали ријеч за
дјело, јер се они
задовољавају са оним што им се покаже, ријетко запажајући да ли је у
јавном
раду за обећањем дошло и извршење. Зато ћемо ми основати показне
установе
које ће ријечима доказивати своја добродјелства прогресу *.

Ми чемо придавати себи либералну физиономију свих партија, свих
праваца и снабдијет
чемо њоме и ораторе, који ће толико говорити да ће довести људе до
преморености од говора, до одвратности и према говорницима.

Да би се јавно мишљење дохватило у руке, треба га довести у
недоумицу
изношењем са разних страна толико противријечних мишљења, и све
дотле, док се
Гоји не изгубе у њиховом лавиринту и не схвате да је најбоље не имати
никаквог
мишљења у питањима политике, јер друштву није ни дано да их зна,
него их зна
само онај који руководи и управља друштвом *. То је прва тајна.

Друга тајна, потребна за успјех управе, састоји се у томе, да се у

толикој мјери
размноже народни недостаци, навике, страсти, да се нико у том хаосу
не би могао
снаћи и да људи усљед тога престану разумијевати један другога. Та ће
нам мјера
послужити још и за то, да посијемо раздор међу партијама, да
разјединимо све
колективне снаге које још неће да нам се покоре, да обесхрабriamo
сваку
личну иницијативу која би могла колико било сметати нашој ствари.
Нема ништа
опасније од личне иницијативе; ако је она генијална може
учинити више него што могу учинити милиони људи међу којима
смо посијали раздор. Ми морамо упутити васпитање Гојских друштава
тако, да они пред сваким послом гдје је потребна иницијатива морају
немочно и безнадно спуштати руке и

*Ноте-оси-обн

обарати главу. Напрезањем које проистиче из слободе акције слаби и
изнурава снаге
при сусретима са туђом слободом. Од тога долазе тешки морални
удари,
разочарења, неуспијеси. Све то тако ће заморити Гоје, да ћемо их
принудити да
нам понуде међународну власт која ће моћи по свом расположењу без
икаква ломљења усисати у себе све државне силе свијета и образовати
Надвладу.
На мјесто савремених управљача ми чемо поставити страшило које ће
се звати Надвладина
Администрација. Руке његове биће опружене на све стране, као
клијешта, код

такве колосалне организације, да она не може а да не покори све народе.

Протокол број 6.

Монополи; зависност од њих " гојских имања " . Аристократија без земље. Задуженост земље.

Трговина, индустрија, и шпекулација. Раскош. Повећање надница и поскупљивање најпотребнијих животних надница. **Анархизам** и пијанство. Тајни смисао пропаганде економских теорија.

Убрзо ћемо почети оснивати огромне монополе - резервоаре колосалних богатстава, од којих ће зависити чак и велика гојска имања у толикој мијери, да ће она потонути заједно са кредитима држава сутрадан послије политичке катастрофе.....

Господо економисти, који овдје присуствујете, измјерите значај те комбинације!

Свим путевима и начинима треба да развијемо значај наше Надвлада, представљајући је као заштитника и наградодавца свима који нам се добровољно покоре.

Аристократија Гојска, као политичка сила, умрла је - о њој више не водимо рачуна;
али као територијална власница она је по нас штрудљива тиме што може бити самостална
у погледу материјалних извора за свој живот.

Ми је морамо по сваку цијену лишити земље. Најбољи начин за постигнуће тог циља је повећање дација на земљу - дакле задужење земље. Ове мјере ће одржавати земљорадњу у стању безусловне потиштености.

Не умијући, по сили наслѣдности, да се задовољавају малим, Гоји аристократи ће брзо банкротирати.

У исто вријеме треба појачано штитити трговину и индустрију, а, што је главно, - шпекулацију, чија се улога састоји у томе да буде противтег индустрије: без шпекулације, индустрија ће умножити приватне капитале и послужиће јачању и подизању земљорадње, ослободивши земљу од задужености створене зајмовима аграрних банака. Потребно је да индустрија исише из земље и руке и капитале и да преко шпекулације преда у наше руке сав свјетски новац, избацивши самим тим све Гоје у редове пролетера. Тада ће Гоји клекнути пред нама, да бисмо добили право на опстанак.

Да бисмо срушили гојску индустрију, ми ћемо пустити у помоћ шпекулацији силну потребу у раскоши, незајажљивој раскоши, коју смо успијели да развијемо међу Гојима. Подићи ћемо радничке наднице, које свеједно неће донијети никакве користи радницима, јер ћемо истовремено изазвати поскупљивање најглавнијих животних намирница, тобож усљед опадања земљорадње и сточарства;

а сем

тога, ми ћемо вјешто и дубоко поткопати изворе производње,
навикнувши

раднике на анархију и алкохолна пића и предузевши заједно с тим
мјере да се са
земље отјерају све интелигентне гојске снаге.

Да би право наличје ствари остало за Гоје непримјетно, ми ћемо га
прикрити

тобожњом тежњом да послужимо радничким класама и великим
економским

принципима, које врло активно пропагирају наше економске теорије.

3. Децембра 1910. године у броју 297 " Московских Вједомости "
наштампан је

чланак " Раднички покрет у Западној Европи ". Доносимо овај сљедећи
цитат из

њего: "... Уопште основни је узрок свих сукоба у посљедње вријеме
радничка

надница, - радници форсирано траже повишење њено. Ови захтјеви се
прикривају

понекад другим мотивима, као на примјер новим начинима
прорачунавања

зараде; али се ипак сви сукоби своде на повишење радничких надница.
У

жељезничарском штрајку у Француској отворено је био постављен
захтјев, да

минимална зарада жељезничких службеника буде повећана од 4 до 5
франака

дневно. Не улазећи у питање

уколико су остварљиви ти захтјеви ми ћемо се зауставити на оном узроку који их је изазвао.

У свим државама Западне Европе опажа се посљедњих година знатно поскупљивање живитних намирница.

О томе свједочи и такозвани " Индекс нумбер ". Али у тај " Индекс " не улазе веома разнолики предмети, који ни издалека немају подједнаки значај у погледу животних потреба, као на примјер: хљеб, гвожђе, свила, духан и тако слично, јер док су једни неопходни и битно потребни, други се јављају као раскош.

Друго, " Индекс нумбер " не представља средње цијене извјесног периода већ се оне подешавају за извјесне рокове, те према томе његова казивања одржавају случајна колебања цијена. усљед тога узимамо према службеној статистици Немачке (Статиттисцхес Јахрбуцх фур дас Деутцхе Реицх 1910) средње годишње цијене најважнијих артикала: ражаног брашна, пшеничног брашна, свињског и овнујског меса, и изводимо из њих средње цијене за два петогодишња периода од 1899. до 1904. и од 1905. до 1909. године. Цијене на велико ових артикала у Берлину износиле су у сљедећим размјерама (у маркама за метарску центу):

1899 - 1904 1905 - 1909 Поскупљење

Брашно ражено 18,7 22,8 19%

Брашно пшенично 22,5 26,9 19%

Свињетина 104,8 124,3 19%

Овчетина 121,0 144,5 19%

Добија се чудан стицај и подударање, да су се цијене ових најнеопходнијих животних намирница повечале у другом петогодишњем периоду према првом подједнако на 19%.

Лист се чуди таквој подударности.

Да ли че Протокол број 6 Сионских мудраца растјерати све те њихове недоумице?

Преварени и варани радниче, отвори своје очи!.....

Протокол број 7.

Циљ напрезања у наоружању. Врења, раздори и непријатељства у у цијелом свијету. Обуздавање противдејства Гоја путем ратова и општим ратом. Тајна је успјех политике. Штампа и јавно мијење. Американски, кинески и јапански топови.

Напори наоружања, повечање полицијске листе - све су то неопходне допуне напријед именованих планова. Неопходно је постићи, да се сем нас, у свим државама буду само масе пролетаријата, неколико оданих нам милионара, полицајци и војници.

У цијелој Европи, а помоћу њених веза и на другим континентима, ми морамо створити врење, раздоре и непријатељства. У томе је двојака корист:

прво, тиме ми држимо у респекту према себи све земље, које добро знају да смо кадри, по својој властитој жељи, изазвати нереде или повратити ред; све су земље навикле да виде у нама неопходни притисак;

друго, ми ћемо интригама замрсити све конце, које смо пружили у све државне кабинете путем политике, економских уговора или дужничких обавеза.

Да бисмо то постигли ми треба да се наоружамо великим лукавством и проницљивошћу за вријеме преговора и споразума, али у оном што се зове

" службени језик " ми ћемо се држати супротне тактике и изгледаћемо

поштени, попустљиви и спремни за споразум *.

На тај начин народи и владе Гоја, које смо ми навикли да гледају у показну страну онога што им ми представљамо, сматраће нас још за добротворе и за спасиоце рода људског.

На сваки отпор и против дејство ми морамо бити у стању да одговоримо ратом са сусједима оне земље која се осмјели да нам против стане; али ако и сусједи намисле да нам се колективно успротиве, ми морамо дати отпор путем општег рата.

Главни успијех политике састоји се у тајни њених предузећа; ријеч мора бити у сагласности са дејствима дипломате.

На акцију у корист нашег широко смишљеног плана, који се већ приближује жељеном крају, ми морамо принуђивати гојске владе тобож јавним мијењем, које смо тајно удесили помоћу такозване "велике силе" -

*Примјер Југославије, Хрватске, Босне и Херцеговине, Албаније итд)

штампе, која је , са малим изузетком на који не вриједи обраћати пажњу, сва у нашим рукама.

Једном ријечи, да резимирамо наш систем обуздавања гојских влада у Европи, ми ћемо једној од њих показати своју снагу атентатима* то јест терором, а свима, ако се допусти њихов устанак против нас, одговорићемо американским или кинеским или јапанским топовима.

Протокол број 8.

Двосмислено коришћење јуридикким правом. Сарадници масонске управе. нарочите школе и над васпитање и образовање. Економисти и милионари. Које да се повјеравају дговорна мјеста у влади?

Ми се морамо снабдијевати свим оруђима којима би се наши противници могли користити против нас. Ми ћемо морати изналазити у најфинијим изразима и зачкољицама правног ријечника оправдање за оне случајеве када будемо морали доносити одлуке које се могу учинити прекомјерно смјеле и неправичне, јер је важно да се те одлуке изразе таквим изразима који би изгледали као највиша морална правила правног карактера. Наша управа мора окружити себе свима снагама цивилизације у чијој средини буде дејствовала. Она ће окружити себе публицистима, правницима - практичарима, администраторима, дипломатама и

најзад људима припремљеним нарочитим надваспитањем и
образовањем у
нашим нарочитим школама. Ови људи ће знати све тајне друштвеног
живота, они
ће знати све језике састављене из политичких слова и ријећи: они ће
бити упознати са
цјелокупним наличјем људске природе, са свим њеним осјетљивим
струнама,
на којима ће морати умјети да свирају. Те су струне: конструкција
гојских
умова, њихова тенденција, недостатци, пороци и каквоће, особине
класе и
сталежа. Појмљиво је да генијални сарадници наше власти, о којима ја
говорим,
неће бити узети из средине Гоја, који су навикли да врше свој
административни
посао не мислећи шта њиме треба постићи, не мислећи о томе зашто је
он
потребан. Администратори гојски потписују акта не читајући их, служе
из
користољубља или честољубља.

* (Енглеска-ИРА, Француска-Алжир -исламски фундаменталисти, итд
)текст у загради
накнадни коментар

Ми ћемо окружити нашу владу читавим свијетом економиста. Ето
зашто су
економске науке главни предмет наставе за Јевреје. Нас ће окруживати
читава плејада банкара, индустријалаца, капиталиста, а што је главно,
милионара,
јер у суштини, све ће бити ријешено питањем цифара.

За вријеме док још не буде било безопасно да се одговорни послови у државама дају нашој браћи Јеврејима, ми ћемо их повјеравати лицима чији су карактери и прошлост такви да између њих и народа лежи читава провалија, таквим људима који у случају непослушности према нашим наређењима могу очекивати само или суд или изгнанство - ово зато треба да би они штитили наше интересе до посљедњег даха.

Протокол број 9

Примјена масонских принципа у преваспитавању народа. Масонска парола.

Значај антисемитизма.

Диктатура масонства. Ко служи масонству. Раздвајање " в и д е ћ е " и " с л и ј е п е "

силе гојских држава. Општење власти са народом. Либерална самовоља.

Дохватање образовања и васпитања.

Лажне теорије. Тумачење закона. Метрополитенови ходници.

Примјењујући наше принципе обрачајте пажњу на карактер народа у чијој се средини будете налазили и радили-делали; општа, подједнака њихова примјена, прије него што се народ преваспита на наш начин, не може имати успијеха. Али идући опрезно у њиховој примјени, ви ћете видјети да неће проћи ни

десетак

година па ће се и нај тврдоглавији карактер промијенити, и ми ћемо
убиљежити
нови народ у редове нама већ покорних.

Ријећи либералне, у скупштини, наше масонске пароле - " слобода,
једнакост,
братство " када се ми зацаримо; замијенићемо већ не ријечима пароле,
него само
идејности: " право, слободе, дужност једнакости, идеал братства ", -
рећи ћемо ми
и ... ухватићемо јарца за рогове....Де факто ми смо већ збрисали сваку
другу
управу, сем наше, мада је де јуре таквих још много. Сада пак, ако какве
државе
уложе протест против нас, то је само ради форме и по нашем нахођењу
и
распореду, јер нам је њихов антисемитисам потребан ради управљана
нашом
млађом брачком.

---

*(засиједање ОУН око изградње нових насеља у Источном
Јерусалиму) *

Ја нећу ово објашњавати јер је већ једанпут било предмет наших
бесједа.

Уствари пак за нас нема препона. Наша Надвлада налази се под таквим
изванредним легалним условима, који се обично називају енергичном и
снажном
ријечју - диктатура. Ја могу чисте савјести рећи да смо у овом тренутку
ми -
законодавци, ми вршимо суд и све расправе, ми кажњавамо и вршимо

помиловање,
ми смо, као шеф свих наших трупа, на предводничком коњу. Ми
управљамо
снажном вољом, јер су у нашим рукама парчићи некада силне пертије
коју смо
сада покорили. У нашим су рукама необузdana честољубља, вреле
пожуде и
похлепности, немилосрдне освете, пакосне мржње.

Од нас долази терор који је све захватио. у нашој су служби људи свих
мишљена,
свих доктрина: рестауратори монархија, демагози, социјалисти,
комунисти и
свакојаки утописти. Ми смо све упрезали у посао: сваки од њих са своје
стране
подгриза посљедње остатке власти, стара се да обори сав установљени
ред. Ова
акција је измучила све државе; оне вапију за миром, готове су за њега
све да
жртвују; али ми нечемо дати мира све дотле док не признају нашу
интернационалу Надвладу отворено и покорно.

Народ је завапио о неопходности да се социјално питање ријеша путем
међународног споразума. Раздробљеност на партије препустила их је
све нашој
вољи, јер да се води супарничка борба треба имати новаца, а он је сав
код нас.

Ми бисмо се могли бојати спајања гојске " в и д е ћ е " силе владара
слијепом силом
народном, но ми смо предузели све мјере против такве могучности:
између
једне и друге силе ми смо подигли зид у виду узајамног терора међу
њима. *
На тај начин слијепа сила народа остаје наш ослонац и ми ћемо јој,
само ми и
нико више, бити руководилац, и наравно, управимо је ка нашем

циљу.

Да се рука слијепчева не би могла ослободити нашег руковођења, ми се морамо с времена на вријеме налазити у присном опћењу с ним, ако не лично

а оно преко највјерније браће наше. Када будемо призната власт ми ћемо са

народом говорити лично на трговима и учићемо га по питањима политике онако како нама буде требало.

---

*(Срби - Хрвати - муслимани у Босни накнадни коментар и сви остали проблеми на планети Земљи)

Како ћемо провјерити шта му се предаје по сеоским школама? Па што рекне

посланик владин или сам владар, то не може а да се не сазна у цијелој држави, јер ће глас народни то брзо разлијети на све стране.

Да не бисмо прије времена уништавали гојске установе, ми смо их све дотакли

вјештом руком и прикупивши у своје руке крајеве опруга њихвог механизма. Те

су опруге биле у строгом али правичном реду, но ми смо га додирнули и

покренули јурисдикцију, изборни ред, штампу, слободу личности, а што је главно,

образовање и васпитање као угаони камен - темељац слободног бића.

Ми смо затварали, забунили и развратили гојску омладину путем васпитања на

лажним принципима и теоријама, које смо ми намјерно такве сугерисали.

Поред постојећих закона, не мијењајући их битно, већ кварећи их само противрјечним тумачењима, ми смо створили нешто грандиозно у виду резултата. Ти су се резултати у почетку испољили у томе што су тумачења маскирала законе, а затим их и сасвим заклонила од владиних погледа, јер је немогуће знати такво замршено законодавство.

Отуда је теорија суда савјести

Ви кажете да ће се на нас дићи с оружјем у рукама ако прије времена прокљеве у чему је ствар; али за тај случај ми на западу имамо такав тероризирајући маневар, да ће и најхрабрија срца задрхтати:

метрополитенови подземни ходници биће дотле проведени у свим

престоницама, одакле ће оне бити бачене у ваздух са свим

својим организацијама и земаљским документима. *

---

*Коментар овоме је непотребан накнадно додано

Протокол број 10.

Показно у политици. " Генијалност " подлости. Шта обећава масонски државни преврат? Опште право гласа. Самозначај. Лидери масонства. Генијални руковођа масонства. Установе и њихове функције. Отров либерализма. Устав је школа за партијске раздоре. Републиканска ера. Предсједници су креатуре масонства. Одговорност предсједника " Панама ". Улога народне скупштине и предсједника. Масонство је законодавна сила. Нови републикански устав. Прелаз к масонској

" аутократији ". Моменат проглашења " цара свијета ". Калемљење болести и остале интриге масонства.

Данас почињем понављањем онога што сам већ рекао и молим вас да упамтите,
да се владе и народи задовољавају оним што им се покаже.

А и куд ће они да разгледају наличје ствари кад је за њихове представнике весеље најважнија ствар. За нашу политику је врло важно да се зна овај детаљ: он ће нам помоћи кад пређемо на разматрање подјеле власти, слободе говора, штампе, религије (вјере), права удруживања, једнакости пред законом,

неприкосновености
својине, стана, пореза (идеја о скривеном порезу), повратне силе
закона. Сва су
та питања таква да их директно и отворено пред народом не треба
никад
додиривати. У оним случајевима када се морају додиривати не треба их
набрајати, него изјављивати без детаљног излагања да ми признајемо
принципе
савременог права.* Значај тог прећуткивања састоји се у томе што нам
наименовани прицип оставља слободу дејства да ово или оно
непримјетно
искључујемо из њега; ако их пак набрајамо они сви изгледају као већ
даровани.

Народ гаји нарочиту љубав и поштовање према генијима политичке
моћи и на
сва њихова насилна дејства одговара: јест да је подло, али је вјешто!...
опсјена,
али како је изведена, просто величанствено, дрско, безобразно!....

Када ми извршимо наш државни преврат ми ћемо тада рећи народима:
" Све је ишло
страховито рђаво, сви сте се намучили. Ми разбијамо и ништимо
узроке ваших
мука: народности, границе, разноликост монета. Наравно, ви сте
слободни да о
нама искажете свој суд, али може ли он бити правичан ако га ви
донесете прије
него што опробате оно што ћемо вам дати.....".

Тада ће нас они уздићи и на рукама носити у једнодушном усхићењу
нада и
уздања.

---

* Шта је савремено право- накнадно додано

Врло важно

Гласање које смо ми направили оруђем нашега зацарења навикнувши на њега најситније јединице из броја чланова човјечанства, састављајући групне скупове и споразуме, учиниће своју услугу и одиграће овога пута своју посљедњу улогу једногласношћу, у жељи да се упознају са нама и зближе прије него нас осуде.

Тога ради треба нам довести на гласање све, без разлике класа и цензуса, да би се установио апсолутизам већине до којег се не може доћи код интелегентних цензусних* класа. Таквим путем ћемо, навикнувши све на мисао о значају себе самога, сломити значај гојске породице и њену васпитну вриједност, одстранићемо издвајање индивидуалних умова, којима гомила руковођена од нас неће дати ни да се истакну, па чак ни да се изјасне: она је навикла да слуша само нас који јој плаћамо за патњу и послушност.*1

Тиме ћемо створити такву слијепу моћ која никада неће бити у стању никуда да се крене без руководства наших агената, које ћемо поставити на мјесто њихових вођа. Народ ће се потћинити томе режиму јер ће знати да ће од ових вођа зависити зараде, поклони и добијање свакојаким добара. *2

План управе мора изаћи готов из једне главе, јер га не можеш никако

утврдити
ако допустиш да се он искида на комадиће у многобројим умовима.
Према томе
ми можемо знати план дејства, али га не можемо претресати да не
бисмо нарушили
његову генијалност, везу његових саставних дијелова, практичну снагу
тајнога смисла сваке тачке његове. Ако се сличан посао буде претресао
и
мијењао многобројим гласањем, онда ће он носити не себи отисак свих
умних
неспоразума који нису ушли у дубину и везу његових замисли. Нама је
потребно да наши планови буду снажни и цијелисходно смишљени.
Стога не треба
да бацимо генијални посао нашег руковође пред гомилу да га она
растргне, па
чак ни пред ограничено друштво.

Сви планови за сада неће преврнути тумбе савремене установе. Они ће
само
замијенити њихову економију, а сљедствено и сву комбинацију
њиховог кретања
које ће се на тај начин управити путем обиљеженим у нашим
плановима.

---

* цензусних - пописних класа које не иду на гласање

*1. Примјери из Предсједништва бивше Југославије

*2. Онај који ово чита размисли мало за кога си гласао и шта су ти
урадили као слијепцу до сада

Под разним називима у свим земљама постоји приближно једно исто. Предсједништво, Министарство, Сенат, Државни Савјет, Законодавно и Извршно Тијело. није ми потребно да вам објашњавам механизам односа ових установа

међу собом, јер вам је то добро познато; обратите само пажњу на то да свака од поменутих установа одговара некој државној функцији, при чему вас молим да имате у виду да ријеч "важан" ја не везујем за установу него за функцију; слједствено, нису установе важне него су важне њихове функције. Установе су подијелиле међу собом све функције управе: административну, законодавну, извршну, те су према томе почеле дејствовати у државном организму као органи у човјечјем тијелу. Ако повриједимо један дио у државној машини, држава ће се побољети, као човјечје тијело, и умријеће.

Кад смо убацили у државни механизам отров либерализма, сва су њихова политичка комплексција промијенила: државе су се побољеле од смртоносне болести - распадања крви. Остаје нам да очекујемо крај њихове агоније.

Либерализам је родио уставне државе које су замијениле спасоносну за Гоје

аутократију а уставна држава, као што вам је добро познато, није ништа друго до школа раздора, расправе, несугласица, препирке, бесплодних партијских агитација, партијских тенденција - једном ријечју, - школа свега онога што чини безличном дјелатност државе. Трибуна је ништа мање од штампе, осудила владаре на неактивност и немоћ и тиме их учинила непотребним, због чега су и били збачени у многим земљама. Тада је могла понићи републиканска ера и тада смо замијенили владара карикатуром владе - председником, узетим из гомиле, из средине наших креатура, наших робова. У томе је била основа мине коју смо подметнули под гојски народ, или тачније, под гојске народе.

У блиској будућности ми ћемо установити одговорност председника.

Тада се ми већ нећемо устручавати у спровођењу онога зашта ће одговарати наша безлична креатура.

Шта се нас тиче ако се прореде редови оних који теже

власти, што ће настати пометња због немогућности да се нађу председници, пометње које ће коначно дезорганизовати земљу.

Да бисмо довели наш план до таквих резултата ми ћемо подешавати изборе таквих предсједника у чијој прошлости има каквих било неоткривених мрачних дијела, каквих било " панама " - тада ће они бити вјерни извршитељи наших наређења из бојазни да се то не открије и из тежње, својствене сваком човјеку који је дошао до власти, да одржи своје привилегије, преимућство и почести везане за звање предсједника. Народна скупштина ће прикривати и изабирати предсједнике, али ћемо јој ми одузети право да предлаже законе и њихове измјене, јер ћемо то право препустити одговорном предсједнику, лутки у нашим рукама. Наравно тада ће власт предсједника постати мета за све могуће нападе, али ми ћемо му дати само заштиту у праву обрачања к народу и тражењу његове одлуке, без његових представника, то јест обраћање оном истом нашем слијепом службенику - већини из гомиле. Независно од овога ми ћемо препустити предсједнику право објављивања опсадног стања. Ово посљедње право мотивисаћемо тиме што предсједник, као шеф цијелокупне земаљске војске, мора је имати на свом располагању у случају заштите новог републиканског устава, на чију одбрану он има право као одговорни представник и чувар тога устава.

Појмљиво је да ће под таквим условима кључ од светиње бити у нашим рукама и нико сем нас неће више руководити законодавном силом.

Осим тога, са увођењем новог републиканског устава ми одузимамо од Скупштине право интерпелације о владиним мјерама под изговором чувања политичке тајне, а поред тога ми ћемо новим уставом смањити број представника до минимума, чиме ћемо за толико смањити страсти за политиком. Ако се оне и преко очекивања распламе и у овом минимуму, онда ћемо их свести на нулу прогласом и обраћањем ка свенародној већини....

Од предсједника ће зависити одређивање предсједника и подпредсједника Скупштине и Сената. Мјесто сталних сесија парламента ми ћемо скратити њихове сједнице и свести на неколико мјесеци. Сем тога предсједник, као шеф извршне власти, имаће право да сазива или распушта парламент, и у случају распуштања да продужи вријеме до одређивања новог парламентског скупа. Али и да посљедице свих ових у скупштини незаконитих поступака не би пале на установљену од нас одговорност предсједника прије него што по нашим плановима то треба, ми ћемо дати министрима и другим вишим административним чиновницима који окружују предсједника мисао да својим властитим мјерама обилазе његова наређења, за шта ће и бити одговорни мјесто њега.....

Нарочито препоручујемо да се ова улога даје на извршење Сенату, Државном Савјету или Министарском Савјету, а не посебним личностима.

Предсједник ће по нашем нахођењу, тумачити смисао оних постојећих закона који се могу протумачити различито; уз то ће их поништавати када му се са наше стране буде у томе предочена потреба; сем тога он ће имати право да предлаже привремене законе и шта више нову измјену владиног уставног рада, мотивишући како једно тако и друго захтјевима наших државних интереса.

Таквим мјерама ми ћемо добити могућност да уништимо мало по мало, корак по корак, све оно што ћемо испрва, када ступимо у наша права, бити принуђени да уведемо у државне установе ради прелаза ка непримјетном изbacивању сваког уопште устава, кад настане вријеме да се претвори свака влада у наше самодржавље.

Признање нашег самодршца може наступити и прије уништења устава: овај моменат признања наступиће онда када народи, намучени нередима и банкротством управљача, које смо ми удесили, узвикну: " Склоните их и дајте нам једног свеопштег цара који би нас ујединио и уништио узроке раздора: границе, народности, религије, државне рачуне, који би нам дао мир и спокојство које ми не можемо да нађемо са нашим управљачима и представницима.

Али и ви сами врло добро знате да је за могућност свенародног израза
и сличних
жеља неопходно непрекидно мутити у свим земљама односе народа и
влада,
да сви буду приморени распарвом, непријатељством, борбом,

---

* Књига (Долазак галактичког човјека)

мржњом и шта више мучеништвом, глађу, калемљењем болести,
невољом, да Гоји
не би могли видјети никакав други излаз, већ да прибјегну нашем
новчаном
потпуном господарству....

Ако ми дамо народима да предахнуи, то жељени моменат мучно ће
икад
наступити.

Протокол број 11.

Програм новог устава. Неки детаљи претпостављеног преврата. Гоји су
овнови.

Тајно масонство и његове " показне " ложе.

Државни савјет се појавио као чинилац који подвлачи власт владареву:

он ће као
показни дио законодавног тијела бити као неки комитет - редакција
закона и указа
владаревих.

Дакле, ево програма новог устава који се припрема. Ми чемо створити

Закон, Право и Суд: 1) указима председника под видом општих
уредби, одредби
Сената и одлука Државног Савјета под видом министарских одредби,
3) а у случају
да наступи згодни моменат - у форми државних преврата.

Утврдивши приближно " модус агенди ", позабавимо се детаљима ових
комбинација
помоћу којих ћемо довршити преокрет тока државних машина у горе
реченом
правцу. Под овим комбинацијама ја подразумемијевам слободу штампе,
право
удруживања, слободу савјести, изборно начело и много што шта друго,
што ће
морати ишчезнути из људског репертоара, или ће у коријену бити
измијењено
сутрадан по објави новог устава. Само у том моменту биће нам
могућно
да одједанпут објавимо све наше уредбе, јер доцније би свака
примјетна
измјена била опасна, и ево зашто: ако та измјена буде спроведена
суровом
строгошћу и у смислу строгости и ограничења, онда она може довести
до
очајања изазваног плашњом од нових измјена у том правцу; ако она
буде
извршена у смислу даљих попуштања, онда ће рећи да смо ми свјесни
своје
неправичности, а то ће поткопати ореол непогрешивости нове власти,
или ће рећи да

смо се уплашили па смо принуђени да чинимо уступке, за које нико неће бити захвалан, јер ће сматрати да је тако

---

* Књига која доноси ово исто у пренесеном значењу

морало бити.....И једно и друго је штетно по престиж новог устава. Нама је потребно да још од првог момента његовог прокламовања, када народи буду ошамућени извршеним превратом, када се буду налазили у терору и недоумици, они буду свјесни тога да смо ми тако снажни, тако неповредиви, тако пуни моћи, да од њих нимало не зазиремо и да се не само што нећемо обраћати пажњу на њихова мишљења и жеље, него смо спремни и способни досљедном влашћу да угушимо израз и манифестацију њихову у сваком моменту и на сваком мјесту, да смо одједанпут узели све што нам је било потребно и да ми ни у ком случају нећемо дијелити с њима нашу власт.... Тада ће они од страха зажмити на све и очекиваће да виде шта ће све из овога произаћи.

Гоји су овнујско стадо, а ми смо за њих вуци. А ви знате што бива са овцама када се у тору појаве курјаци?...

Они ће зажмити на све још и стога што ћемо им обећати повратак свих одузетих слобода чим умиримо непријатеља мира и укротимо све партије.

Треба ли говорити о томе колико ће они чекати тај повратак?

Зашто смо смислили и улили Гојима сву ову политику, улили не давши им могућност да разгледају њено наличје, зашто ако не зато да бисмо обиласком постигли оно, што наше растурено племе не може постићи другим путем. То је послужило као основа за нашу организацију тајног масонства за које не знају и о чијим циљевима чак и не слуте животиње Гоји које смо повукли у показну армију масонских ложа да бисмо замазали очи њиховим саплеменицима.

Бог нам је даровао, као своме изабраном народу, растуреност, и баш у тој привидној за све слабости нашој испољила се сва наша снага која нас је сада довела до прага владавине цијелим свијетом.

Сад нам већ остаје мало да дозиђујемо на удареном темељу.

Протокол број 12

Масонско тумачење ријечи " слобода ". Будучност штампе у масонском царству. Контрола штампе. Дописничке агентуре. Шта је прогрес по схватањима масонства? Још нешто о штампи. Масонска солидарност у савременој штампи. Покретање провинцијалних "

друштвених " захтијева.
Непогрешивост новог режима.

Ријеч "слобода", која се може тумачити разнолико, ми тумачимо и одређујемо овако:

Слобода је право да се може чинити оно што дозвољава закон. Овакво тумачење ове ријечи послужиће нам у оно вријеме тиме што ће се сва слобода

обрести у нашим рукама, јер ће закони рушити или стварати само оно што ми будемо жељели по горе изложеном програму.

Са штампом ћемо се поступити на слиједећи начин.

Какву улогу игра сада дневна штампа? Она служи бујном расправљању потребних нам страсти или себичном партизанству. Она бива празна, неправична, лажљива, и већина људи не схвата чему она служи. Ми ћемо је оседлати и добро зауздати, и то исто ћемо урадити и са осталом штампом, јер каква смисла има избављати се од напада дневне штампе ако будемо остали мета за брошуре и књиге? Ми ћемо претворити садашњи скуп продукт јавности, скуп благодарећи неопходности његове цензуре, у уносан посао за нашу државу: ми ћемо је оптеретити нарочитим таксеним прирезом и кауцијама приликом оснивања органа или типографија који ће морати осигурати нашу владу од свих напада стране штампе. За евентуални напад ми ћемо

кажњавати немилосрдно. Такве мјере, као што су марке, кауције и казне донијеће огроман приход влади. Истина, партијски листови могли би и не жалити новаца, али ми ћемо их забрањивати одмах послје другог напада на нас. Нико се некажњено не може дотаћи ореола наше државничке непогрешивости. Повод за забрану издања - забрањени орган обеспокојава умове без икаква повода и основа. Молим вас да имате у виду, да ће међу онима који нас нападају бити и органи које смо ми основали, али они ће нападати искључиво оне тачке које смо ми већ преодредили за измјену.

Ни једна обзнана неће допирати у друштво без наше контроле. То ми сада постижемо тиме што све новости

примају само неколико агентура у којима се оне концентришу са свих крајева свијета.* Ове агентуре биће тада потпуно наше установе и објављиваће само оно што им ми наредимо.

Кад смо ми сада умијели да завладамо умовима гојских друштава у толикој мјери да поготову сви они гледају на свјетске догађаје кроз обојена стакла оних наочара које им ми мећемо на очи, када сада за нас ни у једној држави не постоје препреке које би нам затварале приступ ка државним тајнама, како их глупост гојска назива, шта ће тек бити онда када ми будемо признати господари свијета у

лицу нашег свеопштег цара?!

Но вратимо се на будућност штампе. - Сваки који пожели да буде издавач,
библиотекар или штампар биће принуђен да добије за тај посао установљену диплому,
која ће му се у случају кривице одмах одузети. Код

таквих мјера оруђе мисли постаће васпитно средство у рукама наше владе која неће допустити народним масама да лутају по прашумама маштања о благодетима прогреса. Ко од нас не зна да су те благодети и добротинства директни путеви ка ружним маштањима која су породила анархичне односе људи међу собом и према власти, јер је прогрес или, боље рећи идеја прогреса навела на мисао о еманципацији сваке врсте, не утврдивши њене границе... Сви такозвани либерали анархисти су, ако не дјела а оно мисли. Сваки од њих јури за аветима слободе падајући искључиво у самовољу, то јест у анархију протеста ради протеста...

Пређимо на штампу. Ми ћемо је оптеретити таксама од табака и кауцијама, а књиге које имају мање од 30 табака - двоструко више. Ми ћемо их уписати у категорију брошура, да би смо с једне стране смањили број листова који представљају собом најгори штампани отров, а с друге стране - та мјера ће принудити на тако дугачке саставе да ће их свијет мало читати, нарочито због њихове скупоће. Оно, пак, што ми будемо издавали сами, у корист умног упућивања у обиљеженом и жељеном правцу, биће јефтиније и читаће се на јагму. Порезивање ће умирити

празан књижевни
занос, а кажњивост ће ставити књижевнике у зависност од нас. Ако се и
нађу они који
желе да пишу против нас, неће се наћи

—
*Свјетске новинске и ТВ агенције

љубитељи да њихова дјела штампају. Прије него што прими на
штампање какво дијело
издавач мора тражити од нас дозволу за то. На тај начин ми ћемо
израније знати све
замке и интриге које нам се спремају, и ми ћемо их разбити
предухитривши их
унапријед објашњењима по теми о којој се у књизи расправља.

Књижевност и новинарство двије су најважније васпитне силе, - ето
зашто ће наша
влада постати власник већине листова. Тиме ће се натуралисати штетан
утицај приватне
штампе и задобити огроман утицај на умове....Ако одобримо десет
дневних
листова, ми ћемо основати својих тридесет и тако даље у том смислу.
Али о томе не
смије да буде ни најмање сумње у публици, чега ради ће сви листови
које ми
будемо издавали имати најразличитије и најпротивније по
спољашности правце и
мишљења, што ће изазвати повјерење према нама и привући на нашу
страну наше
противнике који ништа о томе не слуте, те ће и на тај начин пасти у
нашу клопку и бити

потпуно безопасни.

На првом мјесту биће постављени органи службеног карактера. Они ће увијек бити на страни и чувати наше интересе, те ће стога и њихов утицај бити релативно ништаван.

На другом - стајаће органи полуслужбени чија ће се улога састојати у томе да привуку равнодушне и загријане.

На трећем мјесту поставићемо тобоже нашу опозицију, која ће макар у једном од својих органа представити се тобоже као наш антипод. Наши стварни противници примиће у души ову варљиву опозицију за своје људе и показаће нам своје карте.

Сви наши листови представљаће све могуће правце - аристократски, републикански, револуционарни, шта више анархистички - докле год, наравно, буде био жив устав... они ће, као индијски бог Вишну, имати стотину руку од којих ће свака пипати пулс чији год хоћете у јавном мијењу. Када пулс буде убрзан тада ће ове руке повести мијење у правцу нашег циља, узбуђена особа губи моћ расуђивања и лако се подаје сугестији. Оне будале, које буду мислиле да понављају мишљење листа свога логора, понављаће наше мишљење или оно које ми желимо. Уображавајући да иду за органом своје партије, они ће поћи за оном заставом коју ми будемо истакли.

Да бисмо упућивали у том правцу наше новинарске милиције, ми морамо нарочито

пажљиво организовати овај посао. Под именом централног одсјека штампе мићемо основати књжевне скупове на којима ће наши агенти давати пароле и сигнале. Претресавајући и опонирјући нашим пројектима увијек површно и недодирајући суштину њихову, наши ће органи водити празно пушкарање са службеним листовима само зато, да би нам пружили повод да се изјаснимо подробније него што смо то могли урадити у својим почетним службеним изјавама, наравно, кад то за нас буде пробитачно - корисно.

Ови напади на нас одиграће још и ту улогу што ће поданици бити увјерени у потпуну слободу јавне говорнице, а нашим ће агентима то дати повод да тврде како противнички листови говоре којештарије, јер не могу да нађу праве за стварно оповргавање наших наређења.

Такве , непримјетне за јавно мијење, али сигурне мјере најуспјешније ће повести јавну пажњу и повјерење у страну наше владе. Благодарехи њима ми ћемо уколико то буде потребно узбуђивати и умиривати духове у политичким питањима, убјеђивати или збуњивати, штампајући час истину час лаж, факт или њихова побијања, с обзиром на то да ли су они добри или рђаво примљени, увијек опрезно пипајући терен прије него што на њега ступимо....

Ми ћемо побијеђивати наше противнике насигурно, јер они неће имати на расположењу органе штампе у којима би се могли изјаснити до краја

усљед
горепоменутих мјера предузетих против штампе.

Пробне камичке које ми будемо бацали у тречем разреду наше штампе,
у случају
потребе, ми чемо енергично оповргавати у нашим полу службеним
листовима.

И сада већ у извјесним формама, рецимо у француском новинарству,
постоји
масонска солидарност у пароли: сви органи штампе везани су међу
собом
професионалном тајном; слично старим аугурима, ниједан члан њезин,
неће издати
тајну својих сазнања и података, ако није одлучено да се она објави. Ни
један од
новинара неће одлучити да ода тајну, јер се ниједан од

њих не пушта у књижевност, ако у цијелој прошлости његовој нема
какве било
срамне ранице. Те би ране биле одмах отворене. Докле год су те ране
само тајна
њих неколицине, ореол дотичног новинара привлачи мишљење већине
свијета - за њим
иду са одушевљењем.

Ми рачунамо нарочито на провинцију. У њој ми морамо изазвати оне
наде и тежње,
са којима бисмо се увијек могли бацити на престоницу, истичући
престоницама за
самосталне наде и тежње провинције. * Јасно је да избор њихов мора
увијек бити исти
- наш. Нама је потребно да се престонице понекад, док ми не узмемо
пуну
власт, нађу обавијенем провинцијалним мишљењем народа, то јест
већине удешене

од наших агената.* Нама је потребно да се престонице у психолошком тренутку не одају претресавању и критици свршеног факта из јединог разлога што је он примљен мишљењем провинцијалне већине.

Када будемо у периоду новог режима, прелазног ка нашој владавини, ми нећемо смијети допуштати да штампа открива друштвено неваљалство; потребно је да се мисли да је нови режим у толикој мјери све задовољио, да су чак и злочини ишчезли.... Сви случајеви злочинства морају остати познати само њиховим жртвама и случајним свједоцима - никоме више.

Протокол број 13

Потребе у насушном хљебу. Питања политике. Питања индустрије. Забава и весеље. Народни домови. "Истина је једна". Велики проблем.

Нужда у насушном хљебу приморава Гоје да ћуте и да буду покорне слуге. Агенти узети из њихове средине у нашу штампу претресаће по нашем наређењу оно што је нама незгодно да издајемо непосредно у службеним документима, а ми ћемо за то вријеме те новинарске граје узети и спровести мјере које желимо и поднијети их публици као свршен факат. Нико неће смијети тражити да се укине оно што

је већ ријешено, тим прије што ће оно бити представљено као побољшање... А у том ће штампа окренути мисли на нова питања (јер ми смо навикли људе да траже све ново) На претресање тих нових питања навалиће сви они шупљоглави извршитељи судбине који још ни сада не могу да појме да они ништа не разумију у ономе што хоће да разматрају. Питања политике никоме нису приступачна сем оних који руководе њоме већ много вијекова, твораца њених.

Из свега овога ви ћете видјети да тражењем мишљења гомиле ми само олакшавамо кретање нашег механизма, и ви можете запазити да ми тражимо одобравање наше радње, него оних ријећи које ми пуштамо по овом или оном питању. Ми стално објављујемо да се у свима нашим мјерама које предузимамо руководимо са поузданошћу да послужимо општем добру.*

Да бисмо одвукли сувише немирне људе од претресавања питања политике ми сада спроводимо тобоже нова питања њена - питања индустрије. На том попришту нека бијесне до миле воље! Масе су вољне да не дејствују, да се одмарају од тобоже политичке дјелатност (на коју смо их навикли да бисмо се уз њихову сарадњу борили са гојским владама), али само под условом нових запослења, у којима им ми указујемо тобож тај исти политички правац. Да оне саме не би нешто смислиле, ми их још ометамо забавама, весељем, играма, страстима, народним домовима....

Ускоро ћемо преко штампе почети предлагати конкурсне утакмице у вјештини, спорту свих врста: ово интересовање одвратиће коначно духове од питања на којима бисмо се морали са њима борити. Одвикавајући се све више и више од самосталног мишљења људи ће почети унисоно говорити са нама, јер ћемо само ми бирати и предлагати нове правце мисли...* Наравно, преко таквих лица са којима нас они неће сматрати за солидарне.

Улога либералних утописта биће дефинитивно одиграна када наша влада буде призната. Дотле ће нам они послужити као добре слуге. Стога ћемо још упућивати духове на свакојака измишљања фантастичних теорија, нових и тобоже прогресивних: та ми смо са пуним успјехом завртјели прогресом шупље гојске главе и сада нема међу Гојима ума који би могао увидјети да се под овом ријечју крије скретање од истине у свим случајевима гдје није ријеч о материјалним проналасцима, јер је истина једна и у њој нема мјеста прогресу.

Прогрес као лажна идеја, служи замрачењу истине, да је не би нико могао знати осим нас, божјих изабраника, чувара њених.

Када наступи наше царство, тада ће наши оратори говорити о великим проблемима који су узбуђивали човјечанство зато да би га на крају крајева довели до наше благе владавине.

Ко ће посумњати тада да смо све ове проблеме ми били удесили и намјестили према политичком плану који нико није прокљубио у току многих вијекова?!

Протокол број 14

Религија будућности. Будуће ропство. Неприступачност сазнања тајни религије будућности. Порнографија и будућа штампана ријеч.

Када се ми зацаримо, ми нећемо жељети да постоји друга религија осим наше, религија о једном Богу, са којим је наша судбина везана нашим изабраништвом и којим је та иста наша судбина сједињена са судбинама свијета. према томе ми морамо оборити сва вјеровања.

Ако се из тога створе савремени атеисти, то неће као прелазни степен ништа сметати нашим изгледима, него ће послужит као примјер за она покољења која ће слушати проповједи о религији Мојсија која је својом смишљеном и непоколебљивом системом довела до покорјења нама свих народа. У томе ћемо ми подвући и њену мистичку истину, на којој ће се, рећи ћемо ми, оснивати сва њена васпитна снага... Тада ћемо у сваком згодном случају публиковати чланке, у којима ћемо сравњивати нашу благу владавину са прошлима. Благодети мира,

макар и
изнуђеног вијековима немира, * послужиће као нови рељеф учињеном
добру.
Погрешке гојских администрација биће описиване у најјаснијим
бојама.*1 Ми ћемо
посијати такву одвратност према њима да ће народи претпостављати
спокојство у
ропском стању правима фамозне слободе која су их толико намучила,
исцрпла
изворе људског постанка, која су експлоатисана гомилом варалица и
битанги које
нису знале шта раде... Бескорисне промјене владавина, * на које смо ми
подбадали
Гоје кад смо поткопавали њихове државне темеље, толико ће досадити
народима
да ће они претпоставити да трпе од нас све, само да се не излажу
ризик

---

* Босна *1 -

да поново искусе пређашње немире и невоље. Ми ћемо нарочито
подвлачити
историјске погрешке гојских управа које су толико вијекова мучиле
човјечанство
одсуством интелигенције и довитљивости у свему што се тиче
истинског његовог
добра, не видећи да су ти пројекти све више погоршавали, а не
побољшавали стање
општих односа на којима се заснива човјечански живот.

Сва снага наших принципа и мјера састојаће се у томе што ћемо их ми истаћи и протумачити као јасни контраст распаднутим старим поретцима друштвеног уређења.

Наши филозофи ће разматрати и претресати све недостатке гојских вјеровања, али нико и никада неће претресати нашу вјеру са њене праве тачке гледишта јер њу неће нико темељно упознати осим наших, који никада неће смјети издати њене тајне.

У земљама које предњаче ми смо створили безумну, одвратну прљаву књижевност. Још неко вријеме по нашем ступању на власт ми ћемо подстицати њезин опстанак да би она што рељефније оцртала контраст говора, програма који се разлежу са наших висина... Наши паметни људи, нарочито васпитани за то да руководе Гоје, састављаће говоре, пројекте, мемоаре, чланке, којима ћемо утицати на духове, водећи их ка појмовима и знањима које смо ми обиљежили.

Протокол број 16

Једнодневни свјетски преврат. Казне. Будућа судбина Гоја - масона.

Мистичност власти. Размножавање масонских ложа. Централна управа мудраца.

" Азевовштина ". Масонство као руководилац свих тајни друштва. Значај јавног успјеха. Колективизам. Жртве. Казне масона. Пад престижа закона и власт. Предизбраништва.

Краткоћа и јасност закона будућег царства. Послушност старјешина.
Мјере против
злоупотребе власти.
Суровост кажњавања. Крајњи рок судијске старости. Либерализам
судија и власти.
Свјетски новац.
Апсолутизам масонства. Право касације. Патријархални " изглед "
власти будућег "
владара ". Право јачег као једно право. Цар израилски - патријарх
свијета.

Када се ми дефинитивно зацаримо, благодарећи државним превратима
који ће свугдје
бити припремљени за један исти дан, послије дефинитивног признања
неподобности
свих постојећих влада (а дотле ће проћи доста времена, можда и
цијели један вијек),
ми ћемо се постарати

да против нас буде завјера. Тога ради ми ћемо немилосрдно казнити све
оне који
предусретну нашу владавину с оружјем у рукама. Свако ново оснивање
каквог
било тајног удружења биће такођер кажњено смрћу, а она која данас
постоје, која
ми познајемо и која су нам учинила извјесне услуге, укинућемо и
послаћемо их у
далеке континенте изван Европе. Тако ћемо поступити с оним Гојима
масонима
који одвећ много знају; оне пак које ћемо из било којих разлога
помиловати, биће
у сталном страху од изгнанства. Ми ћемо издати закон по коме ће сви
бивши
учесници тајних друштава подлежати прогонству из европе као центра
наше управе.

Одлука наше владе биће дефинитивна и без апелације.

У гојским друштвима, у којима смо посијали тако дубоко коријење
неслоге и
протестантизма, могуће је установити ред само немилосрдним мјерама
које јасно и
оштро доказују власт: не треба гледати на жртве које се приносе
будућем добру. У
постизању добра ма и путем приношења жртава састоји се обавеза
сваке
влада, која је свјесна тога да се не само у привилегијама него и у
обавезама
састоји опстанак. Главна је ствар за стабилност управе учвршћење
ореола моћи, тај
се ореол постиже само величанственом непоколебљивошћу власти која
би носила на
себи знаке неприкосновености од мистичких узрока - од Божјег избора.
Тако је
било допосљедњег доба руско Самодержавље - једини у свијету наш
озбиљан
непријатељ, ако не рачунамо Папство. Сјетите се, примјера ради, као
Италија,
заливена крвљу, није такла ни длаку на глави Сулиној који је ту крв и
пролио: Сула је
својом моћи био бог у очима народа који је он намучио, а његов мушки
и храбри
повратак у Италију ставио га је изван прикосновености... Народ не дира
онога који
га хипнотише својом храброшћу и снагом духа.

За вријеме до почетка нашег царства ми ћемо, напротив, створити и
умножити
франк - масонске ложе у свим земљама свијета, увући ћемо у њих све
који
могу бити и који већ јесу истакнути посланици, јер ће у тим ложама
бити главно
обавјештајно мјесто и утицајно средство. Све ове ложе ми ћемо
сконцентрисати под

једну.

управу која ће бити само нама позната а свим осталима непозната и која ће бити састављена од наших мудраца. Ложе ће имати свога представника, који ће собом

прикривати поменућу управу масонства, од које ће долазити парола и програм.

У тим ложама ми ћемо завезати чвор свих револуционарних и либералних елемената. Оне ће се састојати из свих друштвених слојева. Најскривеније политичке замисли биће нам познате и потпашће под наше руководство оног часа кад и поникну. Чланови тих ложа биће готово сви агенти међународне и националне полиције, јер је њена служба за нас незамјењива у том погледу што полиција може не само на свој начин да се обрачуна са непокорним него и да прикрије наше радње, да створи поводе за незадовољство и тако даље...

У тајна друштва обично најрадије ступају аферисте, каријеристе и уопште људи већином лакомислени, са којима нам неће бити тешко да водимо послове и помоћу њих да навијамо механизам машине коју смо пројектовали... Ако се овај свијет ускомеша и узбуди, онда ће то значити да нам је било потребно да га узбудимо да бисмо порушили његову одвећ велику солидарност. Ако у његовој средини поникне завјера, онда ће на чело њено стати нико други до један од наших највјернијих слуга. Природно је да ћемо ми, а нико други, повести масонску

акцију, јер ми знамо куда водимо, знамо крајњи циљ сваког дејства;
Гоји пак не
знају ништа, не знају чак ни непосредни резултат: Њих задовољава
обично тренутни
рачун задовољења самољубља у извршењу онога што је замишљено, не
примјећујући чак ни то да и сама замисао не припада њиховој
иницијативи него
нашем навођењу на дотичну мисао....

Гоји иду у ложе из радозналости или у нади да се уз припомоћ њихову
прогурају што
ближе ка богатој друштвеној трпези, а неки опет зато да би имали
могућност да
изнесу пред публику своја неостварљива и неоснована маштања: они
жуде за
емоцијом успијеха и аплауза на који смо ми врло издашни. Ми им зато
и дајемо тај
успијех да бисмо се користили самообманом која отуда проистиче, при
којој људи
непримјетно усвајају наше сугестије, не зазирући од њих, у пуној
увјерености да
њихова непогрешност сипа своје мисли, а да

туђе већ не може да прима.....Ви не можете ни да замислите како се
најпаметнији
међу Гојима може довести до несвјесне наивности, под условима
самообмане, и
како их је у исто вријеме лако обесхрабрити најмањим неуспјехом,
рецимо
прекидом аплауза и довести до ропске покорности, само да би се
успијех
обновио....Уколико наши запостављају успјех да би само спровели
своје
планове, утолико су Гоји готови да жртвују све планове да би се само
дочепали
успијеха. Та њихова психологија знатно нам олакшава задатак њихова

упучивања. Ови трагови* по изгледу имају овнујске душе, а у главама њиховим
дува промаја. Ми смо их попели на коњића маште о томе да ће
симболична
јединица колективизма прогутати људску индивидуалност.... Они се
још нису снашли и
разабрали и неће се разабрати у тој мисли, да је овај коњић очигледно
рушење
најглавнијег закона природе, која је створила у самом почетку стварања
свијета
јединицу која не личи на друге, наине баш у циљу
индивидуалности...Они се још нису
снашли и разабрали и неће се разабрати у тој мисли, да је овај коњић
очигледно рушење
најглавнијег закона природе, која је створила у самом почетку стварања
свијета
јединицу која не личи на друге, наине баш у циљу индивидуалности.

Кад смо их могли довести до таквог безумног сљепила, није ли то
фрапантно јасан
доказ колико је ум гојски човјечански неразвијен у савјешном са нашим
умом?!... То баш поглавито гарантује наш успјех.

Колико су били проицљиви наши стари мудраци кад су говорили, да
за постизање
озбиљног циља не треба презати ни од каквих средстава и не гледати
на број жртава
које се приносе ради тог циља... Ми се нисмо обзирали на жртве ис
средине гојске
марве, мада смо жртвовали многе наше, али смо им тада дали такав
положај на
земљи о каквом они нису могли сањати.

Релативно многобројне жртве наше сачувале су нашу нашу народност
од пропасти.

Смрт је неизбежан крај за свакога. Боље је да се тај крај примакне

онима који
ометају наш посао, него ли к нама који стварамо тај посао. Ми
кажњавамо
масоне тако да нико сем браче о томе не може посумњати, шта више ни
саме
жртве казне: сви они умиру кад је то потребно, рекло би се, од
нормалног
обољења...

Знајући то, чак и браћа не смију протестовати. Таквим мјерама ми смо
ишчупали из
средине масонства и сам коријен протеста против наших наређења.
Проповједајући

---

* тргови - је у оригиналу

Гојима либерализам ми у исто вријеме држимо свој народ и наше
главне агенте у
сталној послушности.

Под нашим утицајем извршење гојских закона скраћено је и сведено до
минимума.

Престиж закона подривен је либералним тумачењем уведеним у ту
сферу. У
најважнијим политичким и принципијелним стварима и питањима
судије ријешавају онако
како им ми наредимо, виде ствари у оној свијетлости којом их ми
освијетлимо, за
гојску администрацију, наравно, преко подметнутих лица са којима ми
тобоже ничег
заједничког немамо, - мишљењем новина или другим путевима.

Чак и сенатори и виша администрација слијепо примају наше савјете.

Чисто животињски
ум Гоја није способан за анализу и посматрање, а још мање за
предвидјање
онога чему може одвести извјесна постављања питања.

У тој разлици у способности мишљења између Гоја и нас може се
јасно видјети печат
изабраништва и човјечности за разлику од инстинктивног, животињског
ума Гоја. Они
виде, али не предвиђају и не проналазе (изузев само материјалне
ствари). Из тога се
јасно види да нас је сама природа предодредила да руководимо и
управљамо
свијетом.

Када дође вријеме јавне управе, вријеме да манифестујемо њену
благодворност,
ми ћемо прерадити сва законодавства, наши закони ће бити кратки,
јасни, стални, без
икаких тумачења, тако да ће сваки бити у стању да их добро и
поуздано зна.
Главна одлика њихова биће послушност према старијешинама
доведена до
грандиозног степена. Тада ће све злоупотребе ишчезнути усљед
одговорности свих
до једнога пред највишом влашћу представника власти. Злоупотребе
пак власти која
лежи ниже ове посљедње инстанце кажњаваће се тако немилосрдно да
ће сваки
изгубити вољу да експериментише са својом снагом. Ми ћемо једнако и
будно
мотрити на сваки корак администрације од које зависи кретање
државне машине, јер
разузданост у њој порађа разузданост свугдје: ни један случај
незаконитости и
злоупотребе неће остати примјерно некажњен.

Прикривање, солидарно гледање кроз прсте међу службеницима у администрацији - све ово зло ће ишчезнути послије првих примјера суровог кажњавања.

Ореол наше власти захтијева цјелисходне, то јест сурове казне за најмање рушење, ради личне користи, њеног највишег престижа. Онај који пострада, ма и несразмјерно својој кривици, биће као војник који пада на административном пољу у корист власти, принципа и закона који не допуштају одступање са друштвеног пута на лични. На примјер: наше ће судије знати да ће они, у жељи да се похвале глупим милосрђем, нарушити закон правосуђа који је створен ради примјерног поучавања људи казнама за иступе, а не ради изложбе духовних особина судија. Те особине је умјесно показивати у приватном животу, а не на јавном терену који представља собом васпитну основу човјечанског живота.

Наш судски персонал служиће највише до 55 година живота, прије свега зато што се старци упорније држе предрасуда, што су мање способни да се покуравају новим наредбама, а друго, зато што ће нам то створити могућност да таквом мјером постигнемо гипкост премјештања персонала који ће се тиме лакше савити под нашим притиском: ко зажели да остане на свом мјесту мораће се слијепо покоравати да би то заслужио. Уопште, наше судије ћемо бирати из средине оних који ће тврдо знати да њихова улога у кажњавању и примјени закона, а не у маштању о испољавању

либерализма на рачун државног васпитног плана, као што то сада уображавају Гоји...
Мјера премјештања служиће још и за слабљање колективне солидарност међу службеницима и привезаће их све за интересе владе, од које ће зависити и њихова судбина. Млади нараштај судија биће васпитан у идејама недопуштања таквих злоупотреба које би могле нарушити успостављени ред у односима наших поданика међу собом.

Сада Гојске судије чине попуштања и гледају кроз прсте свакојаким злочинцима немајући правилно схватање о сваком позиву јер се садашњи управљачи при одређивању судија не старају да им улију осјећај дужности и свијест о послу који се од њих изискује. Као што животиња пушта своју дјецу на тражење плијена, тако

и Гоји дају својим поданицима лукративна мјеста и не мислећи да им разјасне зашто је то мјесто створено. Зато и пропадају њихове управе саме од себе кроз дејство властите администрације.

Нека резултати ових дејстава послуже као још једна лекција за нашу управу.

Ми ћемо искоријенити либерализам на свим важним стратегијским положајима наше управе, од којих зависи васпитање свих потчињених нашем друштвеном стоју. На те положаје доћи ће само они које ми будемо васпитали за административну управу.

На могућну примједбу да ће пензионисање старих службеника скупо стати државну
благају рећи ћу прије свега, да ће се њима претходно наћи приватна служба у
замијену за изгубљену, а друго, напоменућу да ће у нашим рукама бити скоцентрисан сав свјетски новац, те се слједствено наша влада нема шта бојати

скупоће...

Наш апсолутизам у свему ће бити досљедан и стога ће наша велика воља у свакој својој одредби бити поштована и без поговора извршавана: она ће игнорисати свако негодовање, свако незадовољство, искоријењујући свако њихово испољавање у дејству примјерним казнама.

Ми ћемо укинути касационо право, које ће прећи у нашу искључиву надлежност - у надлежност управљача, јер ми не смијемо допустити да се у народу роди мисао о томе да судије које смо ми поставили могу доносити неправилне одлуке. Ако се пак ма шта слично догоди, ми ћемо сами касирати одлуку али са тако примјерном казном одмјереном судији за неразунијевање свога посла и позива, да се случаји више неће поновити... Понављам да ћемо ми знати сваки корак наше администрације на коју само и треба мотрити да би народ био задовољан нама, јер је он у праву да тражи од добре управе и доброг чиновника.

Наша ће управа имати изглед патријархалног очинског старања нашег управљача. Наш народ и поданици видјеће у њему оца који се брине о свакој

невољи, осваком дејству, о сваком узајамном односу како поданика
према
другоме, тако и њих свију према управљачу. Тада ће они бити толико
прожети мишљу

да им је немогућно бити без тог старања и руковођења, ако желе да
живе у миру и
спокијству, да ће са страхопоштовањем, блиским обожавању, признати
самодржавље нашег владара, нарочито кад се увјере да га наши
намјештеници не
замјењују својом влашћу, него само слијепо извршавају његова
наређења. Они
ће се радовати што смо ми све регулисали у њиховом животу, као што
раде паметни
родитељи који хоће да васпитају своју дјецу и осјећају дужности и
послушности. Ти
народи су у односу према тајнама наше политике вјечито непунољетна
дјеца, исто
тако као и њихове владе.

Као што видите, ја заснивам наш деспотизам на праву и дужности:
право
приморавања на извршење дужности директна је обавеза владе која је
отац својих
поданика.

Она има право снажнога зато, да се користи њиме за добро упућивања
човјечанства ка природно одређеном строју - послушности. Све у
природи налази се
у послушности, ако не људима, а оно околностима, или својој природи,
у сваком пак
случају јачему. Будимо дакле ми тај јачи ради добра.

Ми смо дужни без предомишљања жртвовати посебне личности,
рушиоце
установљеног реда, јер у примјерној казни зла лежи велика васпитна

задаћа.

Када цар израиљски стави на своју свештену главу круну коју му Европа поднесе,
он ће постати патријарх свијета. Неопходне жртве које он буде прињео усљед њихове цјелисходности никада неће достићи ону цифру жртава које су прињели у току вијекова грандоманија и надметање гојских влада и владара.

Наш цар ће се налазити у сталном опћењу са народом и говориће му са трибине бесједе које ће таласи гласова разносити одмах по цијелом свијету.

Протокол број 16

Нешкодљивост универзитета. Замјена класицизма. Васпитање и знање. Реклама власти " владара " у школама. Укидање слободне наставе. Нове теорије. Независност мисли. Очигледна настава.

У циљу уништења сваких колективних снага, сем наших, ми ћемо учинити нешкодљивим први степен колективизма - универзитете, преваспитавши их у новом

правцу. Њихове старјешине и професори биће припремани за свој посао у духу исцрпних тајни програма дејства, од којих они некажњено неће одступити ни за јоту. Они ће бити постављени са нарочитом опрезношћу и биће доведени у потпуну

зависност од владе.

Ми ћемо искључити из наставе државно право, као и све што се дотиче политичког питања. Ови предмети ће се предавати неколиким десетинама лица изабраних и посвећених по нарочитим способностима. Универзитети не смију из својих зидова пуштати жутокљуниће који спремају и кроје планове устава као комедије или трагедије, бавећи се питањима политике у којима се и њихове очеви никада и ништа нису разумјевали.

Рђаво упућено упознавање великог броја лица са питањима политике ствара утописте и лоше поданике, као што и сами можете запазити из примјера општег васпитања Гоја у том правцу. Нама је требало да уведемо у њихово васпитање све оне принципе који су тако сјајно начели њихов строј. Када ми будемо на власти удаљићемо из васпитања све предмете који изазивају забуну и направићемо од омладине послушну дјецу старјешина, дјецу која воле онога што управља као свој ослонац и наду на мир и спокојство.

Класицизам, као и свако изучавање старе историје у којој је више рђавих него добрих примјера, ми ћемо замијенити изучавањем програма будућности. Ми ћемо избрисати из памћења људи сва факта прошлих вијекова који нам нису по жељи, а оставићемо само оне који оцртавају само погрешке гојских владавина. Учење о практичном животу, о обавезном уредјењу, о односима људи једног према другоме,

О

избјегавању рђавих, себичних примјера који сију заразу зла и друга слична питања
васпитног карактера стајаће на челу наставног програма састављеног према
посебном плану за свако звање, не генерализујући наставу ни под каквим видом и
изговором. Таква поставка питања има нарочиту важност.

Свако друштвено звање мора бити васпитано у строгим разграничењима и у складу са његовим позивом и радом. Случајни геније увијек су умјели и умјеће да промакну у друга звања због те ријетке случајности

пропуштати у туђе редове лица неспособна, одузимајући мјеста од оних који
припадају тим редовима по рођењу и занимању - потпуно је безумље.
Ви
знате чиме се то свршило по Гоје, који су допустили ову вапијућу бесмислицу.

Да би онај који управља чврсто засјео у срцима и умовима својих поданика, треба,
за вријеме његове дјелатности предавати цијелом народу по школама и на трговима
о његовом значају и дјелима, о свим његовим лијепим и племенитим почецима.

Ми чемо уништити сваку слободну наставу.

Ученици ће имати право заједно с родитељима да се као у клубу искуљају по
школским заводима: за вријеме тих скупова, у празничне дане, предавачи ће држати

тобоже слободна предавања о питањима човјечанских односа, о законима примјера, о репресалијама које долазе од несвјесних односа и, најзад, о филозофији нових теорија још необјављених свијету. Ове теорије ми ћемо уздићи до догмата вјере као прелазни степен ка нашој вјери. Када завршимо излагање нашег програма рада у садашњости и будућности, ја ћу вам причати о основи ових теорија.

Једном ријечју, знајући из многовјековног искуства да људи живе и руководе се идејама, да те идеје људе усишу само помоћу васпитања које се даје са подједнаким успијехом свима узрастима, наравно, само различним начинима, ми ћемо усисати и конфисковати у нашу корист посљедње бљеске независности мисли, коју ми већ одавно управљамо на потребане нам предмете и идеје. Систем обуздавања мисли већ је у дејству, у такозваном ситему очигледне наставе, који има да претвори Гоје у немислеће, послушне животиње, које очекују очигледност да би је могли разумјети... Буржуа, јадан од најбољих наших агената у Француској, већ је објавио нов програм очигледне наставе.

Протокол број 17

Адвокатура. Утицај гојског свештенства. Слобода савјести. Папски двор.
Цар јудејски као

патријарх - папа. Начини борбе са постојечом црквом. Задаци савремене штампе. Организација полиције. Добровољачка полиција. Шпијунство по обрасцу кагалне шпијунаже. Злоупотребе власти.

Адвокатура ствара људе хладне, сурове, упорне, безпринципне, који се стављају у свима случајевима на безлични, чисто легални терен. Они су се навикли да све навијају у корист заштите, а не социјалног добра. Они се обично примају сваке заштите, теже да се домогну оправдања по савку цијену хватајући се за ситне зачкољице јурисдикције, чиме они деморалишу суд. Стога ћемо ту професију ставити у уске рамове који ће је затворити у сферу извршног чиновништва. Адвокати ће, као год и судије, бити лишени општења са странкама, добијаће послове само од суда, разматраће их по рефератима и документима, штитиће своје клијенте послужењем саслушања њихова на суду по разјашњеним фактима. Они ће добијати хонорар без обзира на каквоћу заштите.

То ће бити прости референти послова у корист правосудја, као противтег тужиоцу који ће бити референт у корист оптужбе: то ће скратити судски реферат. На тај начин установиће се поштена, непристрасна одбрана која се неће вршити из интереса, већ по убјеђењу. То ће, између осталог, одстранити подмићивање другога које се данас практикује, њихов пристанак да добије ствар онога који плати.

Свештенство Гојско ми смо се већ побринули да дискредитујемо и тиме разоримо њихову мисију која би нам данас могла сметати. Свакога дана њихов утицај на народе слаби и пада. Слобода савјести је прокламована сада свугдје, слједствено, нас само не многе године дијеле од момента потпуног слома хришћанске религије; са другим религијама ћемо још лакше изаћи на крај, али о томе је још рано да говоримо. Ми ћемо ставити клерикализам и клерикале у тако узане оквире да ће њихов утицај поћи правцем обрнутим своје ранијем кретању.

Када дође вријеме да коначно уништимо папски двор онда ће прст невидљиве руке показати народима да треба да се крене у правцу тога двора. Када се народи

устреме и појуре тамо ми ћемо се појавити тобож као његови заштитници, да би се спријечила одвећ јака пуштања крви. Овом диверзијом ми ћемо се провући у сама њедра његова и више нећемо изаћи отуда докле год не подгриземо сву моћ тог мјеста.

Цар јудејски биће прави васељенски папа, патријарх интернационалне цркве.

Али, вријеме док ми не преваспитамо омладину у новим прелазним вјерама, а затим и у нашој, ми нећемо отворено дирати постојање цркава, него ћемо се са њима борити критиком која изазива расцијеп...

У опште, наша савремена штампа изобличаваће државне послове,
религије,
неспособност Гоја, и све то најбезобзирнијим изразима, да би их на све
начине
унизили тако како умије да ради само наше генијално племе...

Наше царство биће апологија бога Вишну, у коме се налазе његово
оличење - у
свакој од стотина наших руку биће по опруга социјалне машине. Ми
ћемо све
видјети
без помоћи службене полиције која, у оној форми њезиних права какву
смо ми
израдили за Гоје, смета владама да виде. По нашем програму трећина
поданика
мотриће на остале из осјећаја дужности, из принципа добровољне
државне службе.
Тада неће бити срамно назвати се шпијуном и достављачем, него
похвално, али ће
зато неосноване доставе бити строго кажњаване, да се не би
размножила
злоупотреба тога права.

Наши агенти припадаће како вишим тако и нижим слојевима друштва,
биће из средине
веселе административне класе, из средине издавача, типографа,
књжара, трговачких
помочника, радника, кочијаша, лакеја и тако даље.

Ова бесправна, неопуномоћена на какво било самовољство, те према
томе и
безвласна полиција само ће свједочити и реферисати, а провјеравање
њихових исказа и
хапшења вршиће жандармеријски корпус и градска полиција. Онај који
не достави
виђено и чуто из области политичких питања биће подвргнут

одговорности за
прикривање, ако се докаже да је он у томе крив.

Слично ономе као што су данас наша браћа под личном одговорношћу
обавезна да
достављају кагалу* о својим одступницама или онима који су запажени
у нечем
што је противно кагалу, тако ће у нашем свјетском

царству бити обавезан сваки наш поданик да врши дужност државне
службе у том
правцу.

Таква ће организација искоријенити злоупотребе власти, силе,
подмићивања - све оно
што смо ми увели нашим савјетима, теоријама натчовјечанских права у
навике
Гоја... Но како бисмо друкчије могли повећати узроке и поводе за неред
у
њиховој администрацији ако не оваквим путевима?! Један од
најважнијих међу
њима су агенти за увођење реда, којима је пружена могућност да у
својој
разорној дјелатности испољавају и развијају своје рђаве наклоности:
самовољу,
самовлашће и у првом реду подмитљивост

Протокол број 18

Мјере за заштиту. Мотрење међу завјереницима. Јавна заштитаа је
пропаст
власти. заштита јудејског
цара. Мистички престиж власти. Хапшење при првој сумњи.

Када нам буде потребно да појачамо строге мјере заштите (најстрашнији отров за престиж власти) ми ћемо приредити симулацију нереди или испољавање незадовољства које се изражава помоћу добрих говорника. Ти говорници привући ће к себи симпатизере. То ће нам помоћи да вршимо претресе и надзор преко наших слугу из средине Гојске полиције.

Пошто већина завјереника дејствује из љубави према вјештини, да би се говорило, ми ћемо их све до испољења с њихове стране акције оставити на миру и само ћемо увести у њихову средину посматрачке елементе. Треба запамтити да престиж власти слаби и смањује се ако она открива честе завјере против себе: у томе се садржи презумпција признања, немоћи или што је још горе, неправилности. Вама је познато да смо ми разбили престиж Гојских владара честим атентатима на њих преко својих агента, слијепих овнова нашег стада, које је врло лако са неколико либералних фраза покренути на злочине, само ако они имају политичку боју. Ми смо принудили земаљске управљаче да признају своју немоћ

—

** Кагал, још из древних времена тако се звала код јевреја општинска

управа,
наравно, чисто јеврејска.

у објављивању јавних мјера заштите и тиме ћемо упропастити престиж власти.

Наш владар биће штићен само нај непримјетнијом стражом, јер ми нећемо допустити ни мисао о томе да би против њега могла постојати таква буна са којом он не би могао да се бори и од које би морао да се крије.

Кад бисмо ми допустили такву мисао, као што то чине Гоји, онда би самим тим потписали пресуду, ако не њему лично, а оно његовој династији у недалекој будућности.

По строго одржаваној спољашности наш владар ће се користити својом влашћу само у корист народа, а никако у корист својих и династичких добити. Према томе, одржавајући, чувајући овај декорум, његову ће власт поштовати и бранити сами поданици, они ће је обожавати у пуној свјести да је се њом скопчано благостање сваког грађанина државе, јер ће од ње зависити ред и поредак друштвеног строја...

Штитити цара отворено значи признати слабост организације његове силе.

Наш владар ће у народу увијек бити окружен гомилом тобож радозналост мушкиња и женскиња који ће заузети прве редове око њега, по изгледу случајно, а задржаваће

остале редове тобож из поштовања према поретку. То ће изазвати и
посијати примјер
уздржљивости код других.

Ако се у народу нађе какав молилац који би желио пробијајући се кроз
редове да
преда молбу, онда ће први редови примити ту молбу и на очиглед
молиоца предати је
владару, те да сви знају да оно што се предаје долази тамо куда је
означено, да
сљедствено, постоји контрола владаочева. Ореол власти захтијева,
опстанка свога
ради, да народ увијек може рећи: " Кад би за то знао цар " или " цар ће
о томе сазнати
".

Са установљењем службене заштите ишчезава мистички престиж
власти: сваки ко
има у себи извјесне смјелости сматра себе за господара над њом,
бунтовник
постаје свјестан свије снаге и кад му се укаже прилика вреба моменат
да јурне на
власт... За Гоје смо проповједали друго, али зато и видимо примјер
докле су их
довеле мјере отворене заштите....

Код нас ће злочинци бити хапшени чим се мање или више са основном
сумњом
посумња у њих: не може се , из бојазни

да се случајно не деси погрешка, препустити политичком кривцу или
злочинцу да
побјегне, јер ћемо према политичким иступима или злочинима бити
уистину
немилосрдни. Ако се још и може са извјесном натегом допустити
разматрање

побуда у простим злочинима, то у сваком случају неће бити извињење
за лица која
се баве питањима у којима нико, сем владе, ништа не може разумјети...
Па и све
владе чак не разумију истинску политику.

Протокол број 19

Право предаје молби и пројеката. Бунтовништво. Судска надлежност
политичких злочина.

Уколико ми нећемо допустити самостално бављење политиком,
утолико ћемо,
напротив, подстицати сваковрсне извјештаје и петиције са предлозима
за побољшање
народног живота: то ће нам отворити недостатке или фантазије наших
поданика, на
које ћемо одговарати или извршењем, или разумним и јасним
оповргавањем које би
доказало кратковидост онога који резонује неправилно.

Бунтовништво није ништа друго до лавез штенета на слона. За владу,
добро
организовану не с полицијске већ са друштвене стране, лавез штенета
на слона значи
да оно није свјесно његове снаге и значаја. Треба само добрим
примјером
показати значај и једног и другог, па ће штене намах престати да лаје и
почеће да
врти репом чим спази слона.

Да бисмо скинули престиж врлине са политичког злочина, ми ћемо га
поставити на
осуђеничку клупу заједно са крађом, убиством и свакојаким другим

одвратим и
прљавим злочинима. Тада ће јавно мијење помијешати и слити у
својим
разматрањима ту врсту злочина са срамотом и бруком свих других и
жигосаће га
подједнаким презрењем.

Ми смо се старали и, надам се постигли да Гоји не дођу до таквог
начина борбе са
бунтовништвом. У том циљу ми смо преко штампе и у говорима
индиректно, у
паметно састављеним уђбеницима историје,

рекламирали мучеништво које су тобоже примили на себе бунтовници
ради општег
добра и благостања. Ова реклама је увећала контингент либерала и
ставила хиљаде
Гоја у редове нашег живог инвентара.

Протокол број 20

Финансијски програм. Прогресивна пореза. Прогресивне таксе у
маркама. Фондовна каса. Хартије
од вриједности и застој новчаног оптицаја. Одговорно рачуноводство.
Укидање представништва.
Застој капитала. Новчана емисија. Златна валута. Валута вриједности
радничке снаге. Буџет.
Државни зајмови. Једнопроцентана серија. Индустијске хартије од
вриједности. Гојски управљачи.
Фаворити, масонски агенти.

Данас ћемо додирнути финансијски програм, о коме сам оставио да говорим
напослјетку као најтежој, завршној и одлучној тачки наших планова.
Приступајући му,
ја ћу вас подсјетити да сам вам и раније наговјестио да је сума наших
дејстава
ријешена питањем наших цифара.

Кад се ми зацаримо наша ће самодржавна (аутократска) класа
избјегавати, из
принципа самоодржања, да осјетно оптерећује народне масе порезима,
не
заборављајући своју улогу оца и заштитника. Али пошто државна
организација стаје
скупо, ипак је неопходно добити потребна за то средства. Стога треба
нарочито
брижљиво изградити питање равнотеже у том предмету.

Наша управа, у којој ће цар посједовати легалну фикцију припадања
њему свега што
се налази у његовој држави (што је лако претворити у стварност),
може прибјећи
законитом изузимању свеколиких сума ради регулисања њиховог
оптицаја у држави.
Из тога излази да је покриће пореза најбоље вршити путем
прогресивног пореза на
својину. На тај начин ће се дације уплаћивати без притјешњења или
уништења у
сразмјерном проценту посједовања. Богаташи, морају бити свјесни
своје обавезе
да дио својих сувишака препусте државној користи, пошто им држава
гарантује
сигурност у посједовању остале своје сопствености и право течевине,
кажем
поштење, јер че контрола свачијег имања одстранити пљачку на
законској основици.

Ова социјална реформа мора почети одозго, јер јој бећ настаје вријеме - она је
неопходна као јамство мира.

Порез на сиротана је сјеме револуције и служи на уштрб држави која губи велико трчећи
за малим. Независно од тога порез на капиталисте умањиће пораст богатства у
приватним рукама, у којима их сада држимо прикупљене као противтег сила гојских
влада - државним финансијама.

Порез који се повећава у процентом односу према капиталу даће много већи
приход неголи данашњи с главе на главу и цензусни, који је за нас користан само
као средство за изазивање немира и незадовољства међу Гојима.

Сила на коју ће се наш цар ослањати састоји се у равнотежи и гаранцији мира, чега ради
је неопходно да капиталисти жртвују један дио својих прихода ради безбједности
дејства државне машине. Државне потребе треба да подмирују они којима то није
тешко и од којих се има шта узети.

Таква ће мјера уништити мржњу сиротана према богаташу, у коме ће он видјети
потребну финансијску потопору државе, видјеће у њему организатора мира и
благостања, јер ће видјети да овај уплаћује потребна средства за њихово
постигнуће.

Да не би интелегентни платци одвећ јадиковали због нових плачања,

њима ће се при
одређивању тих плаћања давати исцрпни рачуни, изузимајући наравно
суме које су
предвиђене за потребе престола и административних установа.

Владалац неће имати својих добара, кад већ и онако све што је у
држави представља
његову својину, иначе би једно противријечило другоме: факат
властитих средстава
уништио би право својине на свеопште власништво.

Родбина владарева, сем његових насљедника који се такође издржавају
о трошку
државном, мора ступити у редове државних службеника и радити да би
заслужила право
својине: привилегије царске крви не смију служити за пљачку државне
касе.

Куповина, пријем новаца или насљедства подлегаће прогресивним
таксама.
Непријављена, у овој такси неоповргнута, неизоставно лична, предаја
својине
новчане

или какве било друге, наметнуће ранијем власнику плаћање процентног
приреза за
вријеме од предаје тих сума па до дана када је откривено прикривање
изјаве о
предаји. Признанице о предаји морају се сваке недеље подносити
мјесној благајни са
означењем имена, презимена и осталог мјеста становања бившег и
новог
сопственика имања. Та лична предаја мора почињати од одређене суме
која

прелази обичне трошкове око куповине и продаје неопходнога која ће се
уплаћивати таксеним маркама у одређеном проценту од јединице.

Срачунајте по колико ће пута такви порези покрити приходе гојских држава.

Фондовна државна благајна мора имати одређени комплект резервних сума, а све
оно што буде прикупљено преко тога комплекта мора бити враћено у оптицај. Те
суме ће послужити за обављање јавних радова. Иницијатива таквих радова, која
потиче из државних извора, чврсто ће привезати радничку класу за државне интересе и
владаре. Од тих сума издвојиће се један дио који ће бити употребљен на премије за
проналаске и производњу.

Никако не треба преко одређених и широко прорачунатих сума задржати у државним
благајнама и најмању јединицу, јер новац постоји за оптицај и сваки његов застој
штетно се одазива на току државног механизма који он служи као мазивно
средство: застој мазива може пореметити правилно кретање тога механизма.

Замјена једног дијела новчаница процентним хартијама произвела је баш такав
застој. Посљедице те околности сада су већ довољно примјетне.

Ми ћемо такође установити државно рачуноводство и у њему ће владар у свако
доба наћи преглед државних прихода и расхода, изузев текуће још не састављене
мјесечне рачуне и претходне, који још нису састављени.

Једино лице које неће имати интереса да пљачка државне касе је њихов власник,
владар. Ето зашто ће његова контрола одстранити могућност губитка или расипања.
Представљање на пријемима ради етикета, које одузимају владоцу драгоцјено
вријеме, биће укинито да

би владар имао вријеме за контролу и размишљање. Тада његова моћ неће бити
распарчана на фаворите, који окружују престо само ради сјаја и који су заинтересовани само за своје, а не за опште државне интересе.

Економске кризе, које смо приредили за Гоје, створене су ничим другим до
повлачењем новца из оптицаја. Огромни капитали застали су
благодарећи извлаћењу
новца из држава које су биле принуђене да се баш њима обрате за зајмове. Ти
зајмови су оптеретили финансије држава плачањем процената, притисли их и везали
поменути капиталом...Концентрација индустрије у рукама капиталиста исисала је све
народне сокове, а с њима и државне...

Садашња емисија новца уопште не одговара свеопштој потреби, па стога и не може
да задовољи све невоље радничке. Емисија новца мора бити у складу са повећањем становништва, при чему је неопходно рачунати као потрошаче и дјецу од дана рођења. Ревизија емисије битно је питање за цијели свијет.

Ви знате да је златна валута била пропаст за све државе које су је

усвојиле, јер она
није могла задовољити потрошњу новца, тим прије што смо ми
повукли злато из
оптицаја уколико је год било могућно.

Код нас мора бити уведена валута вриједности радничке класе, па била
она од
хартије или дрвета. Ми ћемо извршити емисију новца према
нормалним потребама
сваког поданика, повећавајући његову количину са сваким
новорођеним
човјеком, смањујући је са сваким умрлим.

Рачунске послове обављаће сваки депарتمان (административна
подјела у
Француској), сваки округ.

Да неби било задржавања у исплати новца на државне потребе, суме и
рок њихове
исплате одређиваће се указом владара: тиме ће се одстранити
протекторат
министарства над једном установом на уштрб других.

Буђети прихода и расхода биће вођени напоредо, да не би било
нејасаности, кад су
удаљени један од другог.

Реформе гојских финасијских установа и принципа, које смо ми
пројектовали,
заодјенућемо у такве форме да оне неће никога узнемирити. Ми ћемо
указати на

неопходност реформи усљед оне збрке и каламбура од којих су дошли
финасијски
нереди код Гоја. Први неред, рећи ћемо, састоји се у томе што они

почињу са
одређивањем обичног буџета, који расте из године у годину, из
слједећих узрока:
тај буџет они дотегле до половине године; затим траже поправни буџет
који потроше
за три мјесеца, послије чега моле за допунски буџет, и све то завршава
ликвидационим буџетом. А пошто се буџет за наредну годину одређује
према
суми општег прорачуна, онда се свакогодишње скретање од норме
протеже за 50%
на годину, због чега се годинама буџет уређује кроз десет година.
Благодарећи
таквим начинима, допуштеним немарношћу гојских држава, њихове су
се касе
испразниле. Период зајмова, који је послије тога наступио, покупио је
остатке и
довео све државе гојске до банкротства.

Ви добро знате да такву економију какву смо сугерисали Гојима ми не
можемо
водити.

Сваки зајам доказује државну немоћ и несхватање државних права.
Зајмови као
Демоклов мач висе над главама владара који, умјесто да узимају од
својих
поданика путем привремених пореза, иду испруженом руком да просе
милостињу
од наших банкара. Спољашњи су зајмови пијавице, које се никако не
могу откинути
од државног тијела докле год оне саме не отпаду или их држава сама
не збаци.
Али гојске државе их не откидају, него их све више пуштају на себе,
тако да оне
морају неизбјежно пропасти од добровољног пуштања крви.

У самој ствари, шта друго може представљати један зајам, уз то и

спољашњи?!...

Зајам - то је емисија државних мјеница које садрже процентну обавезу сразмјерно суми позајмљеног капитала. Ако је зајам 5%, онда ће држава кроз двадест година улудо платити процентну суму која ће бити равна узетом зајму; за четрдест година плаћа двоструку суму, а за шездесет година троструку, а дуг увијек остаје исти, неплаћени дуг.

Из овог рачуна јасно се види да, код облика свеопштег приреза, држава црпе пољедње парице сиромашних пореских обвезника да би исплатила иностране богаташе од којих је узела новац на зајам, умјесто

да те перице прикупи за своје потребе без процентних доплата.

Док су зајмови били унутрашњи, Гоји су само премјештали новац из ђепа сиротана у ђепове богаташа, али када смо ми подмитили кога је требало, да бисмо пренијели зајмове на спољашњи терен, онда су сва државна богатства потекла у наше касе и сви су Гоји почели да нам плаћају свој поданички данак.

Кад је лакомисленост гојских владара у погледу државних послова и подмитљивост министара или неразумијевање у финансијским пословима других управних лица успјело да задужи своје земље код наших каса неисплативим дуговима, онда треба знати колико нас је све то стало труда и новца.

Застој новца ми нећемо допустити, те зато неће бити ни државних

процентних хартија,
сем једнопроцентне серије, да не би плаћање процената предала
државну моћ
пијавицама на исисавање. Право емисије процентних хартија биће
искључиво
препуштено индустријским друштвима, којима неће бити тешко да
исплаћују
проценте од својих добити, које државе не зарађују на позајмљени
новац, као
што то чине ова друштва, јер она зајми да потроши, а не да води
привредне
операције.

Индустријске хартије куповаће и влада која ће се од данашњег
платиоца дација на
зајмове претворити у зајмодавца из рачуна. Таква мјера прекинуће
застој новца,
готованство и љеност који су нам били корисни код самосталинх Гоја,
али нежељени у
нашој владавини.

Како је јасна и очигледна недотупавност чисто животињских мозгова
гојских, која
се испољава у томе што нису ни мислили, узимајући ид нас новац под
интерес, да ће
сав тај новац, па још са интересом на њега они морати црпити из својих
државних
ђепова ради брачуна са нама. Шта је било лакше и једноставније него
узети потребан
новац од својих грађана!

То доказује генијалност нашег изабраног ума у томе што смо ми умјели
тако
да им представимо ствар зајмова да су они видјели у њима штавише и
своју
корист.

Наши рачуни, које ћемо ми представити када наступи вријеме,
освијетљени
вијековним експериментима што смо вршили над гојским државама,
одликоваће се
јасношћу

и одређеношћу и очигледно ће показати свима користи од наших
новотарија. Они ће
учинити крај оним злоупотребама, благодарећи којима смо ми
управљали Гојима, али
које не могу бити допуштене у нашем царству.

Ми ћемо тако подесити рачунски ситем да ни владар ни најмањи
чиновник неће бити у
стању да извуку ни најмању суму непримјетно од њене намјене или да
је упуте
другим правцем сем оног који је већ једном означен у одређеном плану
дејства.

Без одређеног плана не може се управљати.

Идући неодређеним путем и са неодређеним резервама пропадају на
путу хероји и
вitezови.

Гојски владари, које су по некадашњим нашим савјетима одвраћали од
државних послова свечаним пријемима, етикетама, веселим забавама и
разнодама, били су само заслони наше управе. Извјештаји фаворита,
који су их
замјењивали на попришту послова, састављали су за њих наши агенти
и сваки пут
су задовољавали кратковиде умове обећањима да се у будуће
предвиђају
уштеде и побољшања... Од чега уштеде? Од нових прихода? - могли су

да
упитају и нису питали они који су читали наше извјештаје и пројекте...
Ви знате докле
их је довела та немарност, до каквог су финансиског растројстава они
дотјерали, без обзира на дивну вредноћу њихових народа.

Протокол број 21

Унутрашњи зајмови. Пасива и порези. Конверзије. Банкротство.
Штедионице и рента. Уништење
фондовних берза. Таксирање индустријских вриједности.

Свему ономе што сам вам на прошлом нашем скупу наложио додаћу
још исцрпно
објашњење унутрашњих зајмова. О спољашњим пак нећу вам више
говорити, јер
они су нас хранили националним новцима Гоја; за нашу пак државу
неће бити
странаца, то јест чега било спољашњег.

Ми смо се користили подмитљивошћу администратора и немарношћу
владара
позајмљујући гојским владама сасвим непотребне паре, те смо на тај
начин
добили двоструко, троструко и веће суме. Ко би то

могао чинити у односу према нама?... Стога ћу вам изложити детаљ
само
унутрашњих зајмова.

Објављујући закључење таквога зајма државе отварају упис на своје мјенице, то јест на процентне хартије.

Да би оне биле приступачне свакоме одређује им се вриједност од сто до хиљаде, а при том се чини попуст првим уписницима. Другог дана подиже им се вјештачки цијена, тобоже зато што су сви нагрнули да их купију. Кроз неколико дана касе такве бивају препуне и не знају куд ће с парама (зашто су их онда узимали ?). Упис бајаги премаша много пута емисију зајма: у томе је ефекат - видите ли колико је повјерења према владиним мјеницама.

Али, кад је комедија одиграна, онда се појављује стварност пасиве и уз то врло тешке. За исплату процената мора се прибјегавати новим зајмовима који не апсорбују, већ само повећавају главни дуг. Кад је кредит исцрпљен прибјегава се новим порезима да би се покрио не зајам, него само проценти на њега. Ти су прирези пасива која се употребљава за покриће пасиве...

Затим настаје вријеме конверзије, али оне само смањују плаћање процента, а не покривају дугове; сем тога, оне не могу бити извршене без пристанка зајмодавца: приликом објаве конверзије предлаже се врачање новца онима који не пристану да конвертују своје хартије. Када би сви изјавили да не пристају и потражили свој новац натраг, владе би биле ухваћене на своју сопствену удицу, јер не би биле у стању да исплате понуђени новац.

Срећом, поданици гојских држава и њихових влада, не разумијевајући се у
финансиским пословима, увијек су претпостављали губитак на курсу и
смањење
процента ризику нових улагања новца, чиме су пружали могућност
овим владама
да више пута збаце са себе пасиве од неколико милиона.

Сада, код спољашњих зајмова Гоји не могу да праве такве смицалице,
јер знају
да ћемо ми потражити сав новац натраг.

На тај начин признато банкротство најбоље ће доказати земљама
одсуство везе
између интереса народа и њихових влада.

Обраћам двоструку пажњу на ову околност и на сљедећу: сада су сви
унутрашњи
зајмови консолидовани такозваним летећим дуговима, то јест таквим
чији су рокови
плачања мање или више блиски. Те дугове сачињавају паре уложене у
штедионице и
резервне касе. Налазећи се дуго вријеме на расположењу владином ти
се фондови
искоришћавају за исплате процената на иностране зајмове, а умјесто
њих се полажу
на исту суму улози ренте.

Дакле ови посљедњи покривају и запушавају све рупе и пукотине на
гојским
државним касама.

Када се ми попнемо на пријесто свијета, сва слична финансијска
вијугања, као
неодговарајућа нашим интресима, биће неповратно уништена, као што

ће бити
уништене и све фондовне берзе, јер ми нећемо допустити да се престиж
наше власти
колеба колебањем цијена наших драгоцености које ћемо ми објавити
законом у
износу потпуне њихове вриједности без могућности њихова спуштања
или
подизања... (Подизање даје повод спуштању, одакле смо ми почели у
односу
према гојским вриједностима).

Ми ћемо замијенити берзе грандиозним државним кредитним
установама чији ће се
задатк састојати у таксирању индустријских вриједности саобразно
владином
комбинацијама. Те установе ће бити у стању да избаце на пијаци по пет
стотина
милиона индустријских хартија за један дан, или да их толико исто
купе. На тај начин ће
се сва индустријска предузећа постати зависна од нас. Можете
замислити какву ћемо
моћ прибавити себи помоћу тога.

Протокол број 22

Тајна будућности. Многовјековно зло као основа будућег добра. Ореол
власти и мистичко
клањаје њој.

У свему што сам вам до сада изложио ја сам се брижљиво старао да вам
насликам
тајну свега што се дешава - што је било и што је сада - што јури у

бујицу великих
догађаја који долазе и већ су у блиској будућности, тајну закона наших
односа
према Гојима и финансијских опреација. О тој теми остаје ми још само
мало да
додам

У нашим је рукама највећа савремена сила - злато; за два дана ми га
можемо из
наших чуварница и складишта добавити у коликој хоћете количини...

Зар још треба доказивати да је наша владавина предодређена самим
Богом?!... Зар
таквим богатством ми нећемо доказати да је све оно зло, које смо
толике
вијекове били приморани да чинимо, на крају крајева послужило
истинском добру -
довођењу свега у ред?... Ма и по цијену извјесног насиља, али он ће
бити уведен.
Ми ћемо умијети да докажемо да смо добротвори који смо вратили
намученој и
искиданој земљи исинско добро и слободу личности, којој ћемо дати да
се користи
спокојством, миром, достојанством односа, под условом, наравно, да се
поштује и чувају закони које смо установили. Уз то ми ћемо разјаснити
да се
слобода не састоји у распуштености и разузданости, као што се исто
тако достојанство и
снага човјека не састоји у свачијем праву да прокламује разорне
принципе на
форму слободе савјести, једнакости и њима сличних: да се слобода
личности никако не
састоји у праву узбуђивања себе и других безобразним ораторством
пред

неуређеним руљама и зборовима, већ да се истинска слобода састоји и неприкосновености личности, која често и исправно врши и поштује све законе општежича, да се човјечанско достојанство састоји у свијести о својим правима и у исто вријеме о својој неправности, а не само у сталном фантазирању у теми свога
- Ја.

Наша ће власт бити славна, јер ће бити моћна, управљаће и руководиће, а неће гегати за вођама и ораторима, који избацују безумне ријечи називајући их великим принципима, а које говорећи по савјести, нису ништа друго до утопија... Наша ће власт бити вршилац реда у коме се састоји сва срећа људи. Ореол ове власти улиће свима мистичко клањање њој и страхопоштовање свих народа пред њом. Истинска сила не попушта ни у каквом праву, чак ни у божанском: нико не смије приступити к њој да јој одузме макар и педаљ њене моћи.

Протокол број 23

Смањење производње луксузних предмета. Производња домаће ситне индустрије. Незапосленост. Забрана пијанства. Убиство старог друштва и његово васкрсење у новом облику. Изабраник божји.

Да би се народи навикли на послушност треба их научити скромности,
те према томе
треба смањити индустријску производњу луксузних предмета. Тиме
ћемо поправити
и побољшати нарави деморализоване утакмицом на пољу раскоши. Ми
ћемо
успоставити домаћу ситну индустрију, која ће поткопати приватне
капитале крупних
фабриканата. То је неопходно још стога што крупни индустријалци
често покрећу,
мада и не увијек свијесно, мисли маса противу владе. Народ -
фабрикант не зна за
незапосленост, а то га везује за постојећи ред, слједствено и за
чврстину власти.
Незапосленост је најопаснија ствар за владу. За нас ће њена улога бити
одиграна
чим власт пређе у наше руке. Пијанство ће такође бити законом
забрањено и
кажњавано као злочин против човјечности људи који се претварају у
животиње под
утицајем акохола.

Поданици, понављам још једанпут, слијепо се поковавају само снажној,
потпуно
независној од њих руци, у којој они осјећају мач за заштиу и подршку
против
удараца социјалних бичева...Зашто им је потребна анђелска душа у
владаоцу? - Они
треба да виде у њему оличење силе и моћи.

Господар, који смијени сада постојеће управе што биједно животаре
међу
деморалисаним с наше стране друштвима, која се одричу чак и
Божанске власти и из
чије средине избија са свих страна огањ анархије, - тај господар мора
прије свега

приступити гашењу тога пламена који већ прождире све. Зато је он дужан да убије таква друштва макар их морао залити њиховом властитом крвљу, те да их поново васкрсне у лицу правилно организоване војске, која се свјесно бори против сваке заразе опасне по државно тијело.

Тај изабраник Божји одређен је одозго да сломије безумне силе покретане инстиктом а не разумом, животињством а не човјечношћу. Те силе сада тријумфују манифестацијама пљачке и свакојаког насиља под

маском принципа слободе и права. Оне су разориле све друштвене поретке да би се на њима подигао престо цара јудејског; али њихова ће улога бити одиграна у оном моменту када се он зацари. Тада ће оне бити збрисане са његовог пута, на коме не смије бити ни гранчице, ни травчице.

Тада чемо моћи рећи народима: благодарите Бога и поклоните се пред оним који носи на лицу свом печат предодређености људске, чију је звијезду Сам Бог довео к њему да нико други, осим њега, не би могао ослободити вас свих горе побројених сила зала.

Протокол број 24

Учвршћивање лозе цара Давида. Припремање цара. Уклањање непосредних насљедника. Цар и тројица који су га посветили. Цар је судбина. Беспријекорност спољашњег морала цара јудејског.

Сад ћу вам прећи на начин учвршћивања коријења династичке лозе цара Давида до посљедњих слојева земље...

Ово учвршћивање састојаће се прије свега у ономе у чему се до данашњег дана састојала моћ, која је нашим мудрацима осигурала и очувала вођење свих свјетских послова као и давање правца васпитању мисли цијелог човјечанства...

Неколико чланова од сјемена Давидова спремаће царе и њихове насљеднике, не бирајући их по праву насљеђа него по способностима, посвећујући их у скривене тајне политике, у планове управљања, с тим да нико не смије знати ове тајне. Циљ је таквог начина рада тај, да сви знају да управа не може бити повјерена непосвећенима у најдубље тајне њене вјештине.

Само ће се таквим лицима предавати практична примјена именованих планова кроз савјештање са многовјековним искуствима, сва посматрања политичко - економских токова и социјалних наука - сав, једном ријечју, дух закона, које је природа непоколебљиво установила ради регулисања човјечанских односа.

Непосредни насљедници често ће бити одстрањивани од ступања на престо ако за вријеме учења и спремања буду испољили лакомисленост, мекоћу и

друге особине

које их чине способним за управљање, а саме по себи су штетне по царски позив.

Само они који су безусловно способни за чврсто, макар и сурово, будно управљање, добиће његове дизгине од наших мудраца.

У случају обољења слабошћу воље или каквом другом неспособношћу, цареви ће морати по закону предавати управу у нове, способне руке...

Царски планови дејства у текућем моменту, а тим прије у будућности, биће непознати чак и онима који се буду звали блиским савјетницима.

Само цар и тројица који су га посветили знаће будућност.

У лицу цара, који непоколебљивом вољом влада собом и човјечанством, сви ће угледати судбину са њеним непознатим путевима. Нико неће знати шта цар жели да постигне својим наређењима, па стога се нико неће смјети ни испријечити на непознатом путу...

Разумије се, потребно је да умни резервоар царева одговара плану управе, који има да прими у себе. Зато он неће ступити на престо прије него што ум његов не подвргну проби и испиту поменути мудраци.

Да би народ знао и волио свога цара неопходно је да он бесједи на трговима

своме народу. То ствара потребно спајање двију сила које смо ми сада терором одвојили једну од друге.

Овај терор нам је био неопходан да би обје силе понаособ потпале под наш утицај.

Цар јудејски се не смије налазити под влашћу својих страсти, нарочито сладострашћа:

ниједном страном свога карактера он не смије давати животињским инстинктима власт

над својим умом. Сладострашће најгоре разара умне способности и јасноћу

погледа, одводећи мисли на најгору и највишу животињску страну човјечанске дјелатности.

Ослонац човјечанства у лицу господара свијета од светог сјемена Давидова мора

приносити на жртву своме народу све своје личне наклоности.

Господар наш мора бити примјерно беспријекоран.